

หนึ่งร้อยเจ็ดสิบ

ระยะที่ผ่านมาขุนนางในราชสำนักมักเห็นร่างสูงโปร่งขององค์ รัชทายาทที่ถูกกลอยแพย็นสง่าอยู่บนบันไดหินหยกขาวใต้ตำหนักเฟิงเทียน เสมอ กลิ่นอายเย็นชื้นต้นฤดูใบไม้ร่วงแผ่ซ่านในยามรุ่งสางอันมีดสลัว น้ำค้างไอหมอกเกาะพรราวบนสองป่าของเขา ทว่าใบหน้านั้นก็กลับเต็มไปด้วย ความมุ่งมั่น

ไม่ว่าจะฝนตกหรือแดดออก เขามักมาถึงเป็นคนแรกและกลับเป็นคนสุดท้าย หลังจากนั้นก็มุ่งหน้าไปยังตำหนักหยางชินของฮ่องเต้ ยืนตัวตรงประหนึ่งด้ามพู่กันอยู่ข้างกระถางกำยานเคลือบขานกกระเรียน รับฟัง เกอเหล่ากับกลุ่มขุนนางถกเถียงกันเรื่องราชกิจ ช่วยฮ่องเต้ฝนหมึกเอง ในช่วงนั้นเหล่าข้าหลวงนางในมักได้เห็นฮ่องเต้ประทับบนเก้าอี้สูง โดยมี องค์ชายสี่วัยสิบแปดปีคอยประคองขอบเขี้ยวอย่างนอบน้อมและถ่อมตน ขณะเดินกลับมาจากห้องพระโรงในเขตพระราชฐานชั้นนอก

เวลาเดียวกันนั้นความสัมพันธ์ระหว่างองค์ชายสี่กับองค์ชายเก้า ก็กลับมาใกล้ชิดสนิทสนมกันมากขึ้น ฮ่องเต้คงจะซาบซึ้งกับความพยายาม

ของโอรส จึงส่งขุนนางหลายรายมาช่วยฉ้อโจว

คนหนึ่งคือหยางเจียน รองเจ้ากรมขุนนางฝ่ายขวา อีกคนคือเจี๋ยเจาผิง...ศิษย์ของฟางผู่เหลียน นอกจากนี้ยังมีเหยียนโม่ หลางจงแห่งสำนักเกษตรและชลประทาน ล้วนเป็นคนหนุ่มช้วนั่นแข็งแรงอายุยี่สิบกว่าปี ไม่มีอำนาจมากนัก แต่เมื่อมารวมตัวกันกลับมีความคิดเห็นหลากหลาย

เนื่องจากฉ้อโจวยังไม่ได้ย้ายออกจากตำแหน่งเสียนอัน ขุนนางภายนอกไม่สะดวกที่จะเข้าไปในเขตพระราชฐานชั้นใน จึงหารือกันในตำแหน่งซึ่งตั้งอยู่ด้านในประตูเวินหัว ความสมานฉันท์ระหว่างบิดากับบุตรที่หวนคั้นหลังจากห่างเหินไปสี่ปี ดูเหมือนว่าจะทำให้วังหลวงในเดือนแปดของรัชศกเทียนชวินปีนั้นกลับมามีบรรยากาศสดใสเยี่ยมไปด้วยชีวิตชีวาอีกครั้ง

ช่วงนั้นลู่อู้อลีที่ก้าว่างอยู่ในวังหลวงก็ดูเปล่งประกายเจิดจ้าเป็นพิเศษเช่นกัน แม้นางจะถูกส่งไปรับใช้ฉ้อโจว แต่ชื่อของนางยังคงอยู่ในทะเบียนของกองห้องเครื่อง หลีหม้วม้วได้ไปพบหวังซือ หัวหน้ากองห้องเครื่อง กล่าวเพียงว่านางมีพรสวรรค์และต้องการรับนางเป็นศิษย์

สวรรค์! นี่เป็นข่าวดีที่น่าตื่นตะลึงเพียงใด...

หลีหม้วม้วเป็นใคร นางคือผู้มีสถานะสูงศักดิ์ในวังหลังซึ่งไม่ข้องเกี่ยวกับฝ่ายใด นางไม่เคยถ่ายทอดฝีมือให้ผู้อื่น แม้แต่คังเพยเหนียงเหนียงก็ยังปรารถนา ทว่ากลับไม่มีโอกาส ลู่อู้อลีเพิ่งเข้าวังหลวงมาก็สะดุดตานางแล้ว นับเป็นเกียรติที่ต่อให้เหล่านางข้าหลวงคิดจะใช้เงินทองซื้อก็ทำไม่ได้ บรรดาสหายทั้งหลายต่างพากันอิจฉาอย่างมาก

เจ้านายกับบ่าวในวังหลังมียศศักดิ์แตกต่าง แม้กระทั่งระหว่างบ่าวด้วยกันก็ยังมีลำดับสูงต่ำ บางครั้งลู่อู้อลีเดินอยู่ใต้กำแพงวัง พวกชั้นผู้น้อยและนางข้าหลวงน้อยที่ผ่านมาก็จะค้อมตัวให้นาง เจตนาประจบสอพลออย่างเห็นได้ชัด

วันปิ่งเซิน²³⁵ ลู่อู้อลีไปหาเถ่าเหมยและซุนลวี่ ปีนี้ดอกไม้ถังในเรือนหลังตำหนักโซ่วซางอ๋องบานสะพรั่งงดงาม พระชายาฟางเย่สั่งให้คนเก็บมา

และส่งเข้ามาในวังหลวงเพื่อมอบให้หลี่หมั้วหมั้วจำนวนไม่น้อย รู้ว่าสหาย ทั้งสองชอบกินขนมและผลไม้ หลูหลี่จึงทำขนมดอกไม้แห้งใส่เมล็ดบัว สีส้มอ่อนสองกล่องมามอบให้พวกนาง

เด็กสาวพบพวกนางทั้งสองคนบนถนนตงถงจื่อ ซุนลวี่กำลังจะไป ที่ตำหนักของจินชีว ส่วนเถ่าเหมยก็จะไปเข้าเวรที่ตำหนักจิงเหริน

นับจากเหตุการณ์ที่มีคนวางยาพิษในถ้วยน้ำแกงของซุนเหมยเหริน แห่งหกตำหนักทิศประจิม ช่วงนี้ฮ่องเต้จึงไม่เสด็จไปยังหกตำหนักทิศบูรพา อีกเลย มีข่าวลือแว่วในวังหลวงว่าจินชีวตั้งครุฑ ทุกคนกำลังตั้งตารอดู นางตกที่นั่งลำบาก แต่ซุนลวี่เป็นคนรักษาน้ำใจผู้อื่น ยังคงไปถวายพระพร ค้างเพียงทุกวัน

ดวงหน้าของเถ่าเหมยดูซบลงไปเล็กน้อย มีผ้าพันแผลพันรอบนิ้วมือ สามนิ้ว ได้ยินเสี่ยวชู่ซุบซิบนินทาว่าเมื่อวันก่อนตอนที่เถ่าเหมยอยู่ใน ตำหนักของจางก๊วยเพย ไม่รู้ถูกใครชนเข้าจนหลังมือทำขามกระเบื้องเคลือบ ไบโปรตที่จางก๊วยเพยให้อาหารแมวแตก จางก๊วยเพยจึงสั่งให้นางย่อตัวลง เพื่อเก็บเศษขามต่อหน้าธารกำนัล

การย่อตัวในวังหลวงเป็นการกระทำที่เสื่อมเกียรติยิ่งกว่าการคุกเข่า การคุกเข่าเป็นธรรมเนียมของวังหลวง แต่การย่อตัวเป็นการกระทำของ คนต่ำต้อย ยามนั้นมีนางข้าหลวงและบ่าวรอบข้างมองดูอยู่มากมาย ไม่รู้ว่าเถ่าเหมยอดกลั้นได้อย่างไร หลูหลี่คิดว่าคงเป็นเพราะก่อนหน้านี้นางเคย ประจบสอพลอจินชีว ด้วยอุปนิสัยและจิตใจอันคับแคบของจางก๊วยเพยคง ตั้งใจจะทำให้นางอับอาย ทั้งยังเป็นการข่มอยู่ในที่ หลังจากเหตุการณ์นั้น ซุนลวี่ได้ออกปากเตือนเถ่าเหมยหลายครั้ง แต่เถ่าเหมยยังคงยืนกรานที่จะไป

นางกล่าว “มาถึงขั้นนี้แล้ว จะให้ความอภัยที่ต่อต้องเผชิญมากมายใน

²³⁵ วันตามปฏิทินจันทรคติ หนึ่งในหกสิบคู่ของวัฏจักรหกสิบปี อยู่ในลำดับที่สามสิบสาม

เวลานี้เสียเปล่าไปได้อย่างไรกัน อดทนอีกหน่อย นางก็จะยอมรับตัวเอง”
ถ้าเหมยจึงยังคงแบกหน้าไปยืนเฝ้ารับใช้จางก๊วยเฟยทั้งที่มียังมีบาดแผล
ทุกวัน

แต่คำพูดเหล่านี้ถ้าเหมยไม่ได้พูดกับลู่อหู่ ลู่อหู่ส่งกล่องขนมให้
พวกนาง เพราะรู้ว่านางมีนิสัยเยอหยิ่งถือตัว จึงแสร้งทำเป็นไม่รู้เรื่องนั้น

พี่น้องที่เข้าวังหลวงมาแล้วสถานะย่อมเปลี่ยนไป กลืนอายุในวังหลวง
ที่สั่งสมมานานเกือบสองร้อยปีแห่งนี้ ไม่ว่าจะผู้ใดเหยียบย่างเข้าสู่ประตูวัง
หลวง คักดิ์ศรี ความเหี้ยมโหด ความรุ่งเรือง และความอิจฉา...ความรู้สึก
เหล่านี้จะแทรกซึมเข้าสู่กระดูกและหัวใจโดยไม่รู้ตัว

ถ้าเหมยจ้องมองชุดเสียดินสีเทาที่กระโปรงจีบสีม่วงดอกบัวที่
ฉูดฉาดสิ่งตัดใหม่ให้ลู่อหู่ ตลอดจนทั้งใบหน้าและเรือนกายของนางก็ดูราวกับจะ
เห็นร่องรอยความโปรดปรานที่องค์รัชทายาททิ้งไว้ ถ้าเหมยจึงปฏิเสธ
เพียงแค่นั่งบงกก่อนกล่าว “ของดีที่ส่งมาจากตำหนักไซ้ซางอ่อง ทั้งยังเป็น
สิ่งที่หล่หมัวผู้สูงศักดิ์มอบให้ พวกเราที่เป็นเพียงหญิงชุนหวิคงไม่เหมาะ
จะกิน ลู่อหู่ เจ้าเก็บไว้เถิด” ขณะพูดก็ทอดสายตามองนางด้วยสีหน้าจริงจัง
จากนั้นก็ค้อมไหล่เล็กน้อยแล้วเดินผ่านนางไป

หญิงชุนหวิคงไม่เหมาะที่จะกิน ลู่อหู่ซึ่งเป็นเพียงนางข้าหลวงของ
องค์รัชทายาทที่ถูกลอยแพเหมาะสมแล้วหรือไรกัน...

กลิ่นแป้งหอมโชยผ่านแก้มขาวของลู่อหู่ นางรู้สึกวูบไหวง ไม่รู้ว่า
จะกล่าวคำใด

ชุนหวิคงจุกอุนนิสัยของถ้าเหมยดีที่สุด ก่อนเข้าวังหลวงนางมีฐานะ
สูงที่สุดในกลุ่ม เมื่อเห็นว่าหลังจากเข้าวัง สหายรายอื่นไม่ต้องแบกรับความ
ทุกข์ใด กลับเป็นนางที่ต้องลิ้มรสทั้งความถ่อมตัว ความอดทน และความ
อับยศทั้งหมด ความรู้สึกนั้นคงจะทรมานเป็นแน่

แต่ถ้าเหมยกับนางอยู่ในเรือนเดียวกัน ในวังหลังนี้ ยังไม่ได้รับความ
โปรดปรานเป็นเวลานานเท่าไร ชีวิตก็จะยิ่งลำบากขึ้นเรื่อยๆ ในอนาคต

ไม่ว่าจะทำสิ่งใดย่อมต้องมีคนคอยเกื้อหนุนดูแลกัน ชุนลวีจึงตั้งใจทิ้ง
เก้าอี้เพื่อใกล้ชิดกับลูหลีไม่ได้

นางกล่าวกับลูหลี “ลูหลี ตอนเช้าวัง...เราสามพี่น้องสัญญากันว่า
จะโตเต็กไปด้วยกัน ไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง เวลานี้จำกำลังก้าวทะยานไปเรื่อยๆ
แต่ข้ากับเก้าอี้หมดยังคงย้ายอยู่กับที่ เป็นตัวถ่วงของเจ้า บุญคุณที่เจ้ามอบ
น้ำล้างหน้าหนึ่งกาให้ข้าก่อนเช้าวัง ข้าจดจำไว้ในใจเสมอ พวกเราสองคนขอ
อวยพรให้เจ้าโชคดี”

นางกล่าวพลางยกมูมปากยิ้ม ซ่อนความขมขื่นไว้ภายในแล้วรีบก้าว
ตามเก้าอี้หมยไป

นางพูดว่า “พวกเราสองคน” คำว่า ‘สองคน’ นี้เห็นได้ชัดว่ากันลูหลี
ออกไปแล้ว

กระโปรงสีกลีบดอกหมยขยับไหวห่างออกไปตามทางเดินระหว่าง
ตำหนัก ลูหลีหวนนึกถึงภาพตฤณีน้อยทั้งสามจับมือกันได้แสงตะวันยาม
เย็นบนถนนซีเออร์ เพิ่งจะผ่านไปไม่ถึงครึ่งปีเท่านั้น...ดวงตางดงามของนาง
พลันฉายแววเลื่อนลอย

สายลมเย็นยามสายันห์พัดโชยสุดถนนตงตงจื่อ ลมพัดชายกระโปรง
ของนางจนพลิ้วไหว เผยให้เห็นเงาร่างอรชรสะดุตาของนางข้าหลวงน้อย
สองเท้าเพิ่งก้าวออกมาจากประตูซางเจิ้น แวบแรกก็เห็นพลันคิดว่าเป็น
วิญญานของสตรีจากแคว้นเกาลีที่ลี้ลนลนไปในเรือนเก่าหลังนั้นกลับมา
ปรากฏตัวอีกครั้ง ทำเอาคนตกใจสุดขีด

จิ้นชิวหลับไม่ลงติดต่อกันสองคืน เมื่อฟ้าสว่างจึงส่งขันที่ฝาแฝด
หยวนหมิงและหยวนไปไปเชิญซีซื่อจิ่ง เชิญอยู่หลายครั้ง กระทั่งรุ่งเช้าวัน
ถัดมาซีซื่อจิ่งถึงปรากฏตัวที่ตำหนักเจิงเฉียน เขานำปี่เซี่ยะหยกขนาดเท่า
กำปั้นมามอบให้จิ้นชิว ปีเซี่ยะเป็นสัตว์ทเวะบรรพกาลที่ดลบันดาลทรัพย์สิน
เงินทอง นอกจากราชาสกุลแล้ว ชาวบ้านสามัญไม่ได้รับอนุญาตให้ครอบ

ครอง เพื่อป้องกันไม่ให้ทรัพย์สินไหลออกนอกคลังหลวง

จินชิวยิ้มก่อนกล่าว “ราชวงศ์ต้าอี้มีคำสั่งห้ามบุชายี่เสี่ยะอย่างเด็ดขาด ตอนนี่คลังหลวงตึงตัว แต่กงกงกลับร่ำรวยขึ้นเรื่อยๆ ไม่กลัวข่าวลือแพร่ออกไปหรือว่าเงินทองเหล่านั้นไหลเข้ากระเป๋าสวนตัวของกงกง”

ระยะที่ผ่านมามีตําหนักของนางเลื่อมอำนาจลง แม้แต่สนมที่เคยมาถวายพระพรและประจบสอพลอเป็นประจำก็แทบไม่เห็นเงา แต่นางยังคงแต่งกายอย่างประณีตและวางตัวพอเหมาะเมื่ออยู่ต่อหน้าซีซือจง

ซีซือจงตัวต้วตามอง รู้ดีถึงความเจ้าเล่ห์และความโหดร้ายของหญิงผู้นี้ หากองค์กรชทายาทที่ถูกกลอยแพเจตใจไม่เข้มแข็งพอหรือคิดปล่อยตัวตามยถากรรม ตลอดระยะเวลาหลายปีนี่คงถูกนางทรมานด้วยข้ออ้างต่างๆ จนอาจเสียดสีหรือปลิดชีพตนเองไปแล้ว

ทว่าบัดนี้ฉูโจวกลับมามีสติปัญญาแจ่มชัดอีกครั้ง อากัปกริยาและการกระทำต่างๆ เปลี่ยนเป็นสำรวมลึกซึ้งและถ่อมตนเสียจนยากจะตีความ การเดินทางไปเจียงหนานในคราวนี้ก็คาดเดาไม่ได้ว่าเขาเตรียมการทำสิ่งใด ตราบใดที่ยังไม่ถึงเวลาเขี่ยหมากตัวนี้ทิ้ง จินชิวก็ยังคงมีประโยชน์อยู่

ซีซือจงเอ่ยด้วยเสียงยานคางอย่างขันที “ทุกเรื่องล้วนมีสองด้าน บางคนจิตใจกว้างขวางประหนึ่งฟ้าดิน บางคนหวังเพียงเสพสุขมิตินเป็นเสียน พวกเราผ่านร้อนผ่านหนาวในวังหลวงมาหลายสิบปี กินได้จริงแต่ก็ใช้ว่าจะกินเปล่า เปรียบเทียบกับปีเสี่ยะ เข้าอย่างเดียวไม่ออกจึงเป็นสัตว์เหวะตักดีลึลึลึ หากทั้งกินเข้าและปล่อยออกก็เป็นเพียงหยกธรรมดาสามัญ กระทบเพียงนิดก็แตกหัก

“หลักการนี้เหนียงเหนียงยอมเข้าใจดี ตอนนี่สำนักสิ่งทอหลวงแห่งเจียงหนานกำลังมีข่าวลือหนาหู องค์กรชทายาทที่ถูกกลอยแพเตรียมเดินทางลงใต้ในเดือนเก้า ข้ากังวลอยู่ว่าจะไม่มีใครติดตามที่เหมาะสม เหนียงเหนียงเรียกตัวเข้ามาในยามนี้ด้วยเรื่องอันใดเล่า”

จินชิวยอมฟังความหมายที่แฝงในคำพูดนั้นออก คงจะบอกเป็นนัยว่า

นางตั้งครรภ์ได้แต่คลอดออกมาไม่ได้กระมัง? หากนางคลอดทารกก็จะ
ไม่ได้รับพระเมตตาอีก กลายเป็นพระสนมไร้ค่าที่ต้องถูกทอดทิ้ง มีอาจ
ช่วยเหลือซึ่งข้อจึงได้ ช้ำยังไม่แน่ว่าอาจถูกเขาป้ายความผิดให้อีก แต่ความ
รู้สึกถูกกดขี่เช่นนี้...นางเองก็แบกรับมามากพอแล้วเหมือนกัน

จินชิวยิ้มมุมปากแล้วกล่าว “กงกงอย่าเพิ่งรีบตัดสินเป็นกง ที่เป็นกง
เชิญกงมาครั้งนี้เพราะต้องการให้ช่วยตรวจสอบนางข้าหลวงรายหนึ่ง
แน่นอน สำหรับเรื่องที่กงกงกล่าวถึงเมื่อครู่ เป็นกงรู้ดีว่าควรทำอย่างไร
คนเรานี้หนอ ไม่มีผลประโยชน์ก็ไร้ซึ่งสายสัมพันธ์มาแต่ไหนแต่ไร...”

ขณะที่พูด รอยยิ้มอ่อนโยนก็ปรากฏบนใบหน้า ฝ่ามือได้แขนเสื้อ
ลูบสัมผัสหน้าท้องที่นูนขึ้นเล็กน้อย เมื่อสัมผัสถึงความอบอุ่นบางเบา
นั้น ความเจ็บปวดและความเกรี้ยวกราดมหาศาลก็ถาโถมขึ้นในอก

...เมื่อความรุ่งโรจน์ในวังหลวงแห่งนี้ไม่มีวาสนากับทารกในครรภ์
หากนางต้องละทิ้งเขาจริง นางก็ต้องเรียกร้องค่าชดเชยที่สมน้ำสมเนื้อ
เพื่อทดแทนชีวิตที่สูญเสียชีวิตไป

เวลาไหลไปข้างหน้าอย่างเชื่องช้าเสียงบันประหนึ่งสายน้ำ เมื่อใบไม้
ร่วงในวังหลวงเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นสีเหลืองก็ถึงคราวต้อนรับการมาเข้าเฝ้า
ถวายบรรณาการของหวันเหยียนฮั่ว...อ่องแห่งเผ่าซู่เจิน เดิมมีกำหนดการ
มาถึงเมืองหลวงในต้นเดือนแปด แต่เนื่องจากท่านหญิงเก้าหวันเหยียนเจียว
ป่วยเพราะต้องลมหนาวระหว่างทาง จึงล่าช้ามาถึงวันที่สิบสามเดือนแปด
หลังจากพักผ่อนที่จวนรับรองนอกวังหลวงสองวันจึงได้เข้าเฝ้าอย่างเป็นทางการ
ในวันที่สิบห้าเดือนแปด

จินชิวแห่งบุตรในช่วงเวลานั้นเอง

หนึ่งร้อยเจ็ดสิบเอ็ด

วังหลวงในเดือนแปด หลังการกระเบื้องสีเขียวเป็นประกาย เริงชายคา
โค้งงอนงดงาม คานไม้แกะสลักวิจิตร ไม้สีเหลืองอร่ามตัดกับกำแพงวัง
สีแดงเข้ม มองไปทางใดก็ราวกับอาบย้อมด้วยสีลันของฤดูใบไม้ร่วง ในวันที่
อุษวี²³⁶ นั้น หวันเหียนฮ้วนนำบุตรชายคนรองและคนที่สี่ พร้อมท่านหญิง
แก้ววันเหียนเจียวเข้าวังหลวงทางประตูตงหัว

เมื่อนับเวลา หวันเหียนเจิน...บุตรชายคนที่สามของเขาถูกจับเป็น
เชลยและถูกกักตัวอยู่ที่หอวิ้นหมิงใกล้ประตูซีหัวเป็นเวลากว่าสี่เดือน
แล้ว การเดินทางมายังดินแดนภาคกลางในครั้งนี้นี้ของหวันเหียนฮ้วน
นอกจากจะยกสามเมืองให้เพื่อไถ่ตัวบุตรชายแล้ว ยังมอบกระบี่ชื่อเขียว
อันเลื่องชื่อที่สูญหายไปตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฮั่นคืนให้อีกด้วย ทั้งยังพาบุตร
คนโปรดมาด้วย ดูเหมือนมีความตั้งใจจะเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีผ่านการ
แต่งงาน แสดงให้เห็นถึงความจริงใจอย่างเต็มเปี่ยม

²³⁶ วันตามปฏิทินจันทรคติ หนึ่งในหกสิบคู่ของวัฏจักรหกสิบปี อยู่ในลำดับที่สามสิบห้า

ราชวงศ์ดำอี้อสถาปนามาเกือบสองร้อยปี แผ่นดินมั่นคงและรุ่งเรือง ไม่เสื่อมคลาย ลู่หลี่จ๋าได้ว่าภาพในวันนั้นช่างยิ่งใหญ่ เหล่าขุนนางฝ่ายบัน และฝ่ายบู๊สวมชุดขุนนางคอเฉียงสีน้ำเงินบ้างแดงบ้าง ยืนเรียงรายตามชั้น บันได้ทั้งสามสิบเก้าชั้นหน้าตำหนักเฟิงเทียน บนบันได้หินหยกขาวปูด้วย พรหมสีแดงชาด ทอดยาวจากประตูเฟิงเทียนไปถึงตำหนักจินหลวนของ ย่องเต๋

องครักษ์เสื้อแพรสองแถวนำทางมาจากประตูตงหัว พาคณะเดินทาง ของหวันเหยียนฮั่วข้ามคลองเงินสู่ชั้นใน ว่ากันตามหลักแล้วศึกในครั้งนี้ เป็นชัยชนะขององค์ชายรอง ทว่าฮ่องเต้กลับไม่ให้ออกหน้า แต่เรียก จูโจวให้มาต้อนรับหวันเหยียนฮั่วแทน

ห้องฟ้าในวันนั้นกระฉ่างไส ลมเย็นพัดเมฆลอยเบาบางได้ขอบฟ้าอัน กว้างใหญ่ จูโจวสวมมาลาหมีย่นกวนเก้าชั้นเคลือบทอง สวมอาภรณ์สีดำ คาดเข็มขัดใหญ่ขอบแดงห้อยห่วงหยก แม้จะเป็น ‘องครักษ์ทนายที่ถูก ลอยแพ’ ซึ่งมีสถานะอันน่ากระอักกระอ่วน แต่ชุดพิธีการของเขาใน วันนั้นกลับประณีตงดงามอย่างยิ่ง

โดยปกติองค์ชายจะสวมอาภรณ์สีฟ้า แต่เขากลับสวมชุดสีดำซึ่งมี ระดับชั้นที่สูงกว่า ลวดลายปักก็ไม่เหมือนองค์ชายทั่วไป ทว่าก็ตำคักดีกว่า องครักษ์ทนายแห่งตำหนักบูรพาอยู่เล็กน้อย เพราะเหตุนี้เอง เหล่าขุนนาง ในราชสำนักจึงมองเห็นถึงความทุ่มเทออย่างมาของฮ่องเต้ การหวนคืนสู่ สถานะเดิมของเจ้านายแห่งตำหนักบูรพาคงอีกไม่ไกลเกินเอื้อมแล้ว

หวันเหยียนฮั่วอายุราวห้าสิบปี ใบหน้าดำคล้ำและดุดัน บุตรชาย ทั้งสองก็เป็นชาวเผ่าซู่จินโดยกำเนิด ไม่เหมือนหวันเหยียนจินที่ถูกจับเป็น เชลยซึ่งมีหน้าตาเกลี้ยงกลางดงาม เพราะเป็นบุตรของพระชายาชาวฮั่น ท่านหญิงเก้าหวันเหยียนเจียววัยสิบห้าปีเป็นบุตรในพระชายาเอก มีรูปร่าง สูงใหญ่ได้สัดส่วนอย่างคนนอกด่าน ใบหน้าขาวราวกับเมฆ บุคลิกผ่าเผย คล่องแคล่ว ทั้งยังงดงาม

ฉูโจ้วยืนรออยู่ในลานหน้าประตูเฟิงเทียน หวันเหียนเฉียวเหลือบตาขึ้นมอง ก่อนสบสายตาเขาเป็นครั้งแรก พลันนั้นก็อึ้งงันไปเล็กน้อย นางเกิดและเติบโตในเฮ่อถู่อาลา²³⁷ ไม่เคยพบเห็นองค์ชายชาวฮั่นที่หล่อเหลา และมีบุคลิกลักษณะเช่นนี้มาก่อน หลังจากชำเลื่องมองแวบหนึ่งแล้วก็อดจ้องมองอีกครั้งไม่ได้

แต่ฉูโจ้วกลับไม่ได้สังเกตเห็นาง เพียงแต่ผายมือเปิดทางตามธรรมเนียมก่อนหมั้นตัวแล้วก้าวขึ้นไปบนบันไดหินหยกขาว

ฉูโจ้วก้าวอย่างอย่างมั่นคง สายลมอ่อนพัดแขนเสื้อกว้างของเขาปลิวไหวแผ่วเบา

องค์ชายเก้าอี้ที่ยืนอยู่ใต้ชายคาซุ้มประตูจั่วอ้อมมองด้วยความชื่นชมไม่ได้ ปากก็กล่าวกับลู่อลี้ที่อยู่ข้างๆ ด้วยน้ำเสียงสะท้อนใจ “ในที่สุดเขาก็กลับมาดีขึ้นแล้ว”

เรียวกี้บนดวงหน้าของเด็กหนุ่มผิวขาวอายุเก้าขวบขมวดเข้าหากันเล็กน้อย ดูเหมือนกำลังครุ่นคิดอย่างหนัก ประหนึ่งแบกรับความรู้สึกหลายอย่างไว้ในใจ

ลู่อลี้เห็นดังนั้นจึงเอ่ยปลอบใจ “องค์ชายสี่ดีขึ้นแล้ว องค์ชายเก้าควรจะรู้สึกดีใจนะเพคะ องค์หญิงใหญ่และโซ่วซางอ่องต่างออกจากวังไปตั้งนานแล้ว มีเพียงองค์ชายสี่ที่อยู่เป็นเพื่อนองค์ชายเก้าในวังหลวงสี่เหลี่ยมแห่งนี้ เมื่อองค์ชายสี่ดีขึ้นก็จะเป็นโล่กำบังลมฝนให้องค์ชายเก้าได้ คนหนึ่งรุ่งเรืองอีกคนก็รุ่งโรจน์ไปพร้อมกัน”

นับแต่ที่ฉูซีตระหนักได้แล้วว่าอุบัติเหตุฆ่าดีดในปีนั้นไม่ใช่ความผิดของฉูโจ้ว เขาก็ไม่ได้โกรธแค้นฉูโจ้วมากนัก ดวงตาระจ่างใสจ้องมองฉูโจ้วที่กำลังก้าวอย่างเนิบนาบขึ้นไปยังฝั่งตรงข้าม ปากก็เปลือยยิ้มพำซ้ำ “เป็น

²³⁷ เมืองโบราณที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานกว่าสี่ร้อยปี ตั้งอยู่ที่เมืองหยงหลิง เขตปกครองตนเองชาวแมนจู มณฑลเหลียวหนิง

เช่นนั้นจริงหรือ คนหนึ่งรุ่งเรือง อีกคนก็รุ่งโรจน์ไปพร้อมกัน?”

ฉูซีตอบ “ใช่เพคะ มนุษย์ในใต้หล้านี้...ถูกหรือผิดมิใช่สิ่งที่ตนเองจะตัดสินได้ ล้วนแต่ต้องให้ผู้อื่นวิจารณ์ทั้งสิ้น แต่ไม่ว่าใครจะพูดอะไร องค์ชายสี่ก็ยังคงห่วงใยองค์ชายเก้าอยู่เสมอ นี่คือความผูกพันทางสายเลือดที่ไม่อาจตัดขาดได้”

ฉูซีฟังแล้วก็นึกถึงจินชิวกับทารกในครรภ์ของนาง จินชิวในวัยสามสิบเอ็ดปีดูเหมือนจะตั้งครรภ์อย่างยากลำบาก หน้าท้องนูนขึ้นมากจนเหมือนจะบิดไม่มิด นับแต่ที่พระบิดาร่วมเสวยมื้อกลางวันนั้น พระองค์ก็ไม่ได้เสด็จมาที่ตำหนักของนางอีกเลย เหล่าข้าหลวงนางในต่างตั้งตารอคิวความตกต่ำของนาง

จินชิวได้แต่ซ่อนตัวอยู่เพียงลำพังอย่างเงียบเหงา ฉูซีเห็นแล้วทนไม่ได้จึงเลี้ยงไม่ยอมยกหน้า ทว่าก็ยังคงไปถวายบังคมตามเวลาทุกวัน จินชิวผัดหน้าอย่างประณีตและยิ้มให้เขาดังเดิม หากนางแสดงความกังวลบนใบหน้าคงจะดีเสียกว่า เป็นการยืนยันว่านางพยายามที่จะต่อสู้ดิ้นรน แต่การที่นางมีท่าทีอ่อนโยนและเป็นมิตรเช่นนี้ กลับทำให้เขารู้สึกว่านางทุ่มเทร่างกายและแรงใจปกป้องก้อนเนื้อนั้นเหลือเกิน กลัวว่าจะถูกใครเห็นเข้าและกลายเป็นที่เดียดฉันท์ของผู้อื่น นางตัดใจละทิ้งไม่ลงและอยากจะเก็บซ่อนเอาไว้

ฉูซีเงียบไปครู่ใหญ่ ก่อนถอนหายใจ “ข้าเข้าใจแล้ว ที่จริงช่วงก่อนข้าฝันเห็นเสด็จแม่ด้วย ข้าเห็นใบหน้าของนางแต่กลับไม่รู้สึกละอายเลยสักนิด รวากับเคยพบเจอมาหลายครั้งแล้ว นางยิ้มให้ข้าอย่างมีเมตตา บอกว่าขอโทษที่ไม่ได้อุ้มและกอดข้า”

เมื่อนึกถึงภาพความว่างเปล่าในความฝันที่ยื่นมือไปสัมผัสไม่ถึงก็พลันหยุดไปครู่ ก่อนกล่าวเสียงแผ่วต่อ “ตั้งแต่นี้ไปข้าจะไม่โทษพี่สี่ของข้าอีก ข้าจะยืนอยู่ข้างหลังเขาเสมอ เขาคือพี่ชายแท้ๆ ที่เสด็จแม่ของข้าให้กำเนิด”

ลู่อลืเห็นฉุฉุใจห่มเทศความเอาใจใส่ให้น้องชายผู้นี้ตั้งแต่เล็ก ทว่ากลับไม่เคยเป็นผลเลยสักครั้ง เมื่อได้ฟังคำพูดเหล่านี้ก็รู้สึกซาบซึ้งใจนัก จึงโน้มตัวลงจูบแก้มของลู่อลื “องค์ชายเก้าเต็บใหญ่แล้ว หากองค์ชายสี่ได้ยินคงจะดีใจนักเพคะ”

ลู่อลืไม่รู้ตัวเองด้วยซ้ำว่าท่าทางเช่นนี้เป็นธรรมชาติแค่ไหน ทั้งยังล้ำเส้นเพียงใด แต่ลู่อลืกลับไม่รู้สึกว่าถูกล่วงเกิน เขานึกถึงชั้นที่น้อยที่เคยจูบมือตนในวัยเด็กขึ้นมาอย่างไรสาเหตุ ริมฝีปากบางพลันเม้มเข้าหากันเล็กน้อยด้วยความรู้สึกอบอุ่นใจ

คนสองคนเดินตามกันออกมาจากหอถึเหริน ซ่งอวีไหรอวัยสิบสี่ปีสวมชุดหยวนหลังผาวสีขาวยกปลายกึ่งไม้เกี่ยวกระหวัด สวมกวางนหยกประดับมวยผม บุคลิกหล่อเหลาดงาม เขาก้าวไปพลางพูดไปพลาง “ซ่งอวีเหียนบอกว่วันมะรินนี้นางจะไปด้วย”

เมื่อตอนที่เพิ่งกลับมาจากอารามยังเรียกว่า ‘พี่สาวข้า’ อยู่แท้ๆ ทว่าผ่านไปไม่นานกลับขานเรียกชื่ออีกแล้ว

ซ่งเหียนวัยสามสิบแปดถึงสามสิบเก้าปียังคงสง่างามและผึ่งผาย เขาสวมเครื่องแบบขุนนางชั้นหนึ่งปักลายนกระเรียนที่ดูองอาจและงามสง่า เมื่อได้ยินวจาณั้นจึงตอบ “ไปที่ใด ลานฝึกม้าหรือ มีไ้ชว่ลั้มป่วยหนักหรือไร อยู่เรือนพักผ่อนเถิด”

“ถ้าเช่นนั้นครั้งนี้นางคงได้ร่ำไห้ไววยวและแขวนคอตายแน่” ซ่งอวีไหรอแลบลิ้นด้วยความเหน้อยหน้าย

พี่สาวของเขาลั้มป่วยเสียทีไหนกัน นางหลงใหลใโซึ่งอ่องจนเสียสติต่างหากเล่า เมื่อเร็วๆ นี้ไม่รู้ว่ไปไ้ไ้ยินมาจากไหนว่ใโซึ่งอ่องกำลังจะหมั้นหมายกับบุตรสาวของเจ้ากรมคลังจ้วอึง นางจึงไววยวเรียกร้องจะขอเข้าวังหลวงทุกวัน

ซ่งเหียนหรือจะยอมใ้นางวุ่นวายไ้ได้ แรกเริ่มเมื่อครั้งที่อ่องเต้เพิ่งขึ้นครองราชย์ ฮองเฮามีรับสั่งใ้หน้าเด็กน้อยเข้าวังไปดูหน้าตา บัดนี้

องค์รัชทายาทกำลังจะกลับมาผงาดอีกครั้ง สองฝ่ายล้วนถึงวัยเหมาะสมแล้ว ข้าสองเตี้ยงตรัสเรื่องนี้เป็นนัย ด้วยเหตุนี้ซึ่งเหยียนจิงกักตัวบุตรสาวไว้ในจวน ไม่ให้นางออกไปไหน ปล่อยให้นางเอะอะโวยวายเต็มที่ เมื่อช่งอวีเหยียนเห็นว่าออกฤทธิ์เดชไม่ได้ผล จึงแสวงล้มป่วยนอนอยู่บนเตียงแทน

ลู่อุหลิวเพียงแต่เดินไปข้างหน้าอย่างเงียบๆ ไม่ได้เก็บเรื่องของสองพี่น้องสกุลช่งที่แสดงละครเข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ยมาใส่ใจมากนัก

ช่งอวีโหรวก้าวมตามหลังบิดาสองก้าวมด้วยสีหน้ากัลดกัลดม จู่ๆ ดวงตาค้นเดีวราวกับกลีบห่อของเขาก็เหลือบขึ้น ก่อนมองเห็นลู่อุหลิวที่ยืนอยู่ข้างกำแพงวังสีชาดฝั่งตรงข้าม

สายลมพัดชายกระโปรงสีชมพูอมแดงของนาง รูปร่างของดรุณีน้อยที่เติบโตใหญ่แล้วทำให้เขาเกิดความรู้สึกสงสัย ช่งอวีโหรวจึงชะลอฝีเท้าให้ช้าลง

ช่งเหยียนเห็นบุตรชายไม่ตามมา จึงหันมองตามสายตาของอีกฝ่าย ก่อนเห็นลู่อุหลิวเช่นกัน ใต้แสงอาทิตย์กลางยามอู่ ดรุณีน้อยอายุราวสิบสี่สิบห้า ใบหน้าอ่อนหวาน งดงามราวกับภาพวาด ดวงตาปานหยดน้ำใสทอดมองไกลออกไปท่ามกลางสายลมเอื่อย เป็นความงดงามที่ยากจะหาผู้ใดเปรียบ แค่ว่าบเดียวที่เห็น ผ่าเท้าของช่งเหยียนก็ชะงักไปในทันที

ชั่วขณะนั้นเขาพลันนึกถึงใบหน้าของหญิงอีกคนหนึ่งในอดีตอันไกลโพ้น

นี่เป็นภาพเหตุการณ์เมื่อสิบห้าปีก่อน สตรีนางหนึ่งยืนอยู่ใต้ประตูเสวียนอู่ซึ่งจัดไว้สำหรับการเยี่ยมญาติ สายลมพัดชุดกระโปรงสีม่วงอ่อนของนางแผ่วเบา ขับให้ดวงตาอันงดงามของนางดูพราวแวววาวและเลื่อนลอย นัยน์ตาของนางกระจ่างใสตั้งผืนน้ำ แต่แฝงไว้ด้วยความปรารถนาที่ทำให้คนรู้สึกสงสาร สะกดเขาให้จ้องมองในบัดนั้นและยากที่จะละสายตา กลับคืนมาได้

หญิงผู้นั้นน่าจะชื่อเพียงอวี้อันที่จริงเขาไม่เคยลืมนางไปจากใจ เพียงแต่ตั้งใจที่จะไม่ระลึกถึง เพราะถึงอย่างไรนางก็เคยมอบความสุขและความพึงพอใจถึงที่สุดในชีวิตบุรุษให้แก่เขา

ยามนี้เมื่อจ้องมองใบหน้าของลู่อูหลี่ที่ละม้ายคล้ายคลึงกันอย่างมาก ก็อดนึกถึงชั้นที่น้อยสถานะต่ำต้อยที่เพียงอวี้อังไฉ่ไว้นอนติดไม้ไม่ได้ ในใจปลันกระอักกระอ่วนขึ้นมาในชั่วขณะ ช่งเหยียนจึงละลายตาไปอย่างเหมินเฉยและเย็นชา

ช่งอวี้อีหรวหลังเกิดเห็นว่าบิดากำลังมองลู่อูหลี่เช่นกัน จึงก้าวตามมาแล้วถาม “ได้ยินองค์รัชทายาทที่ถูกกลอยแพบอกว่านางอายุเท่าข้า ท่านพอก็รู้ลึกว่านางเหมือนใครบางคนใช่หรือไม่ เหมือนชั้นที่น้อยรายนั้น?”

เขาเป็นคนปากไม่มีหูรอด ทั้งยังชอบพูดจาเหน็บแนม เรียกฉู้อู่วางว่า ‘องค์รัชทายาทที่ถูกกลอยแพ’ อยากรู้ความยำเกรงมาแต่ไหนแต่ไร ขณะเอ่ยปลายนิ้วก็เกี่ยวรั้งแขนเสื้อของช่งเหยียนด้วยความสนิทสนมในฐานะพ่อลูก

ช่งเหยียนไม่คาดคิดว่าบุตรชายจะคิดไปในทางเดียวกัน อันที่จริงมีเรื่องบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับบุตรชายคนนี้ของเขา...

ทารกชาย...หนึ่งในทารกแฝดชายหญิงที่ฉู่อ๋องคลอดในปีนั้นเหลือลมหายใจระรวยเต็มที เนื่องจากอาการหวงเจี๋ยได้รับการทำนุบำรุงจากสกุลช่งมาหลายปี จึงลอบฝากข่าวมาแจ้งว่าที่วัดเก็บทารกคนหนึ่งได้ สองสามีภรรยาไม่รอช้ารีบขึ้นเขาโดยไม่แจ้งผู้อาวุโสในสกุล

นี่คงเป็นโชคชะตาที่พันผูกเกี่ยวโยงกัน ทารกแฝดชายสิ้นใจตอนมาถึงประตูอาราม เจ้าอาวาสก็อุ้มช่งอวี้อีหรวออกมาพอดี ทารกน้อยมีผิวขาวนุ่มน่าเอ็นดู แลบลิ้นเล็กออกมา ดูเหมือนทารกแฝดที่เสียชีวิตเหลือเกิน พอเห็นฉู่อ๋องก็ยื่นมือน้อยนุ่มนึ่งมาลูบใบหน้าของนางเบาๆ ทำเอาฉู่อ๋องมือหลังน้ำตาออกมาในทันที

เจ้าอาวาสเผาร่างทารกแฝดชายหลังจากนั้น เก็บอัฐิไว้หลังพระพุทธร-

รูปในอาราม หวังว่าจะได้รับความเมตตาและการเกื้อหนุนจากพระธรรม ให้ได้กลับมาเกิดใหม่โดยเร็ว และเพื่อคุ้มครองช่งอวีไหรวที่มาต่ออายุ แทนเขา

เด็กที่อุ้มกลับมาดูเหมือนชะตาจะกำหนดให้เป็นพ่อลูกกับช่งเหยียนแม่แต่ทำนอนหงายที่ขอบกางแขนขาเล็กๆ ในยามนอนกลางวันก็ยังเหมือนช่งเหยียนประหนึ่งแกะออกมาจากพิมพ์เดียวกัน

เมื่อโตขึ้นรสนิยมการกินอาหารบางอย่างก็ราวกับเป็นคนคนเดียวกัน ตอนนั้นสามีภรรยาสกุลช่งอ้างว่าเพิ่งทำพิธีสะเดาะเคราะห์เสร็จ ไม่สะดวกเปิดประตูต้อนรับแขก จึงซ่อนตัวช่งอวีไหรวไว้ครึ่งเดือน เลี้ยงดูเขาแทนทารกแฝดชายที่อายุสั้น

ฉูเมี่ยวเห็นว่าเด็กน้อยมีวาสนากับสามี ในความโศกเศร้ายังพอได้รับการปลอบประโลมใจบ้าง จึงปฏิบัติต่อช่งอวีไหรวเหมือนบุตรชายในอุทร มอบความรักและความรู้สึกติดค้างที่มีต่อเด็กที่เสียชีวิตให้เขาเป็นสองเท่า ราวกับต้องการจะชดเชย

เพราะเหตุนี้เอง ตอนที่เสี่ยวหลินจื่อเสียชีวิตลง ช่งอวีไหรวที่ล้มผัสกับกลิ่นอายความโศกเศร้าจึงเกือบเอาชีวิตไม่รอดไปด้วย หลายปีนับจากนั้น ฉูเมี่ยวจึงตัดใจส่งเขาไปอยู่ที่อาราม หวังให้เขาได้รับการคุ้มครองจาก ‘ผู้วายชนม์’ เพื่อต่อชะตาชีวิตให้เขาอยู่รอดต่อไปได้

ช่งเหยียนไม่คาดคิดเลยว่าเวลาล่วงเลยไปหลายปีแล้ว บุตรชายกลับยังไม่ลืมเลือนขั้นที่น้อยรายนั้น ทั้งที่เป็นความสัมพันธ์อันห่างไกลและไม่มี ความเกี่ยวข้องใดต่อกัน

ชีวิตนั้นต่ำต้อยนัก...เขาไม่ชอบให้บุตรชายเอ่ยถึง จึงกล่าวเสียงเย็น “พูดถึงบ่าวต่ำต้อยพวกนั้นทำไมกัน เจ้าบอกว่าไม่เคยเห็นคนป่าเถื่อนจากดินแดนตอนเหนือมิใช่หรือ พ่อจะพาเจ้าไปเปิดหูเปิดตาสักครา” พูดพลาง จูงมือช่งอวีไหรวด้วยความรัก ตวัดสายตามองลู่อีกแวบหนึ่ง ก่อนจะสะบัดชายเสื้อแล้วก้าวขึ้นบันไดด้านข้างไป

ลู่อุหลยั้งกัลว่าพวเกาสงพอลูกจะจำนางได้ จึงรีบค้อมกายอย่าง
นอบน้อมจากใต้ชายคากำแพงที่อยู่ไกลออกไป

ภายในตำหนักจึงเหรินหอมกรุ่นไปด้วยกลิ่นกำยาน เส้นหม้วม้วคุดเข่า
กัมหน้าค้อมตัวอยู่บนพืนที่เย็นเฉียบ หม้วม้วที่มีบุคลิกน่าเกรงขามสองคน
ยืนประจบอยู่ด้านข้าง จางกัยเพยนั่งอย่างสง่างามบนตั่งหลัวฮันที่อยู่เบื้อง
หน้า

สตรีวัยเกือบสี่สิบที่ซึ่มซาบความสูงคักดีของวังหลวงเข้าไปถึง
กระตูกดำ นางเอ่ยอย่างเนิบช้า “เส้นเมี้ยวซุ่ย นี่เป็นครั้งที่สองแล้วที่เป็นกง
เรียกเจ้า จะพุดหรือไม่พุดขึ้นอยู่กับชะตาชีวิตของเจ้าแล้ว ชื่อเดิมของเจ้า
คือเส้นเมี้ยวหวา สิบสี่ปีก่อนเจ้าเป็นคนทีควรตายไปแล้ว

“แต่บังเอิญเส้นเมี้ยวซุ่ย...ญาติผู้พี่ของเจ้าที่อยู่ในวังหลวงมีรูปร่าง
อวบ ไม่สะดุดตาเหมือนเจ้า นางประจำอยู่ในฝ่ายซักล้างและกำลังจะตาย
ด้วยวัณโรค จึงซ้อนตัวเจ้าไว้สามเดือน หลังจากป่วยตายก็ให้เจ้ามีชีวิตอยู่
ต่อโดยอาศัยชื่อของนาง เพราะปฏิบัติหน้าที่ระดับล่าง จึงไม่มีใครสังเกตเห็น
แม้ว่าเป็นกงจะสืบความได้ แต่ก็ไม่ได้คิดจะทำให้เจ้าลำบาก เพียงแค
่อยากซักถามเจ้าถึงเรื่องเก่าเรื่องหนึ่ง

“ในปีนั้นเจ้ารับใช้หญิงซุนหวิจากแคว้นเกาลีบนถนนตงถงจื่อใน
ตำหนักชั้นใน หญิงซุนหวิผู้นั้นมีชื่อในทะเบียนให้ตรวจสอบได้ นามว่า
เผียวววี แต่ในตำหนักนั้นยังมีหญิงอีกรายหนึ่งทีอาศัยอยู่กับนาง หวากลับ
ถูกลบชื่อไปจากทะเบียน เป็นกงจึงอยากถามเจ้าว่านางชื่ออะไร”

หนึ่งร้อยเจ็ดสิบสอง

เส้นหมิวมัดไม่คิดเลยว่าเวลาล่วงเลยไปกว่าสิบปี จู่ๆ จางก๊วยเพยกกลับ เอ่ยถามถึงเรื่องนี้ ได้ก้าพวงวังไม่มีความลับใดจริงๆ เกรงว่าวังหลังคงจะ ปั่นป่วนนู่นนั่นแน่แล้ว นางกลัวว่าจะพัวพันถึงลู่อูลี จึงนิ่งเงียบไม่กล้าตอบ

จางก๊วยเพยยิ้มเยือกก่อนพูดต่อ “เจ้าเลือกที่จะไม่พูดก็ได้ เป็นงถาม คำถามนี้กับเจ้าก็หมายความว่าไม่มีคำตอบในใจอยู่แล้ว เจ้าจะพูดหรือไม่พูด ก็มีได้ชัดเจนว่าเป็นงที่หมายจะโค่นล้มนาง แต่สิ่งที่เจ้าควรตระหนักคือ นางก็กำลังตามหาตัวเจ้าอยู่เงียบๆ เช่นกัน

“หากวันนี้เจ้าพูด เป็นงยังจะเมตตาไว้ชีวิตเจ้า มิฉะนั้นเมื่อนางจับ ตัวเจ้าได้ ผลเป็นอย่างไรเจ้าคงจินตนาการได้ ได้ยินว่าที่บ้านเกิดของเจ้า ยังมีพี่สาวสองคนและน้องชายอีกหนึ่ง คำนวณอายุก็น่าจะมีลูกหลาน เต็มบ้านแล้ว หลานชายคนโตสุดเพิ่งได้เป็นบิดาเมื่อต้นปีนี้ ในครอบครัว อยู่ร่วมกันทั้งสี่รุ่น คนรักจากบ้านเกิดเดิมของเจ้ามีนามว่าลี่ต้าจิ้ง เขา ขาหักเพราะช่วยเหลือเจ้าในครานั้น หลังจากแต่งงานแล้วภรรยาที่สิ้นใจ ตอนคลอดลูก เป็นม่ายมาหลายสิบปี

“วันนี้ถ้าเจ้าบอกชื่อแล้วเป็นพยานให้เป็นกงต่อหน้าฝ่าบาท เมื่อเรื่องราวยุติลง เป็นกงจะปล่อยเจ้าออกจากวังกลับบ้านเกิด เจ้ายังมีชีวิตที่ดีอีกยี่สิบสามสิบปี หากเจ้าไม่พูด เป็นกงก็มีวิธีโค่นนางได้อยู่ดี แต่เจ้าจะมีชีวิตอยู่ได้อีกกี่วันกันเล่า จะก้าวไปข้างหน้าหรือถอยหลังกลับไป เจ้าซึ่งใจเอาเองเถิด”

นางจงใจไม่พูดถึงเรื่องที่เสียอวีคลอดทารก ฟุ้งเข้าไปที่จิ้นชิวเท่านั้น พุดพลางยกถ้วยน้ำแกงเห็ดหูหนูขึ้นมาแล้วตักจิบอีกเล็กน้อย

เส้นหมั่มมัดได้ยืนเช่นนั้น หว่างคิ้วก็พลันกระตุก ความรู้สึกหวานชื่นท่าว่าแสนท้งไถลนอกวงหลวงเอ่อทันขึ้นในอก...

อนิจจา ติดอยู่ในวังหลวงยาวนานจนเงมไปหมด ช่างยาวนานเหลือเกิน นานจนนางคิดว่าผู้คนและเรื่องราวเหล่านั้นเป็นเพียงความฝันจากชาติก่อน...นางเสียบไปนาน สุดท้ายก็ค้อมกายหมอบแนบพื้นไม่แยงหน้าขึ้น จางก้วยเหยเห็นจิ้งโบกมือ สั่งให้ทุกคนที่อยู่รอบข้างออกไป

ฤดูใบไม้ร่วงท่านพ่ออยู่เป็นใช้ร้อนจนนอนหลับไม่สนิท ลู่หลินนำท่อชาที่จัดเตรียมไว้ไปส่งให้อู่เฉวียนโหย่วที่ห้องครัวหลวง ขากลับเมื่อก้าวข้ามประตูเสียนอันก็เห็นเส้นหมั่มมัดอุ้มท่อผ้าเดินสวนมาได้ชายคาระเบียงทางเดิน

ชีชื่อจงสั่งให้ขันทีมาถอนหญ้ารกในลานออกไปไม่น้อย เมื่อไร้พงหญ้าที่เคยพลิวไหวไปมา พื้นหินสีเทาเขียวก็ดูโล่งเตียน ยิ่งขับให้เห็นความว่างเปล่าและความเงียบเหงาของตำหนักร้างชัดเจนยิ่งขึ้น

แสงอาทิตย์ยามอุ່สว่างจ้าจนแยงตา สาดจับเสื้อผ้าให้ดูราวกับย้อมแสงสว่างอ่อนๆ ลู่หลินเห็นเส้นหมั่มมัดก้าวออกมาจากห้องพักของตน แล้วหันไปมองตำหนักซุนสี่ที่จู่โจวพำนักอยู่บ่อยครั้ง ในแววดาตุเหมือนทั้งสะเทือนใจและอาลัยในคราเดียวกัน นางจึงหยุดเดินด้วยความสงสัย “หมั่มมัดจะไปที่ไหนหรือ”

เสียงใสของเด็กสาวทำให้เส้นหมิวหม่นหายหน้าขึ้นด้วยความตกใจ สีหน้าเผยแวลนลานเล็กน้อย แต่คิดอีกทีก็ดีแล้ว ยังไม่มีใครในวังหลวงแห่งนี้ที่รู้ว่าเมียอวี่ได้ให้กำเนิดทารกหญิง หากก้าจัดเงินชิวได้เร็วก็ยอมปลอดภัย

นางค้อมกายตอบ “บ่าวต้องขอลาแล้ว สี่ปีก่อนก๊วยเพยเหนียงเหนียงจัดให้บ่าวมาอยู่ข้างกายองค์ชาย บัดนี้องค์ชายมีชื่อเสียงกลับคืนสู่ราชสำนักอีกครั้ง อีกทั้งยังมีแม่นางคอยดูแล หน้าที่ของบ่าวจึงไม่จำเป็นอีกต่อไปเวลานี้จะกลับไปรับใช้ก๊วยเพยเจ้าค่ะ” นางตั้งใจกล่าวเช่นนี้เพื่อให้ตัวเองดูเหมือนเป็นคนของจางก๊วยเพย และลดความเป็นกังวลใจของลู่อหู่

หลายวันก่อนลู่อหู่ได้เห็นเส้นหมิวหม่นแอบกลับมาจากข้างนอก บ่าวรับใช้ข้างกายลู่อหู่ในช่วงที่เขาถูกปลดล้นเป็นคนที่ยังก๊วยเพยจัดหามา เมื่อได้ยินเช่นนี้จึงไม่รู้สึกละอายใจนัก นางมิกล้าเหนียวรั้ง เพียงแต่กล่าว “หมิวหม่นเป็นคนดี ในช่วงหลายปีที่องค์ชายลี้ถูกกักอยู่ในตำหนักร้างแห่งนี้ ร่างกายไม่ใคร่แข็งแรงนัก โชคดีที่มีหมิวหม่นดูแลอย่างดี องค์ชายเป็นคนรู้จักคุณคน ในอนาคตหากหมิวหม่นพบเจอเรื่องยากลำบากอันใดก็ฝากคนมาแจ้งข่าวได้”

นางเป็นดรุณีน้อยอายุเพียงสิบสี่ถึงสิบห้าปี แต่กลับปฏิบัติตัวเป็นธรรมชาติราวกับเป็นแม่เรือนของลู่อหู่มานาน ระยะเวลาที่ผ่านมาเส้นหมิวหม่นมองเห็นความรักของพวกเขาทั้งสองคนด้วยตาตัวเอง หัวงลิกในใจรู้สึกประหนึ่งได้รับการปลอบประโลม

นางย่อกายคารวะลู่อหู่แล้วอุ้มห่อผ้าเดินผ่านข้างกายอีกฝ่ายไป

สายลมพัดกลิ่นหอมจากเส้นผมของดรุณีน้อย เส้นหมิวหม่นมองใบหน้าของลู่อหู่ อดนึกถึงตอนล้างตัวนางยามคลอดอกออกมาใหม่ๆ ไม่ได้มีोन้อยนุ่มนึ่งกำเเมนเหมือนลูกหนัง ร้องไห้จ้ำงา่สงสาร หลังจากช่วยเหลือจางก๊วยเพยในคราวนี้ ชิวชิวตนี้คงไม่ได้พบหน้ากันอีก ทุกสิ่งในวังหลวงจะกลายเป็นเพียงความทรงจำ อย่างน้อยก็อยากให้ลู่อหู่ได้รับรู้เรื่องของสตรี

ผู้มีชะตาอาภัพรายนั้นบ้าง

เส้นหม่อมม้วหยุดผีเท้า ก่อนขานเรียกด้วยน้ำเสียงหยั่งเชิง “แม่นาง ซ้ำก่อน”

ลู่อุทโทหันกลับมา “หือ? หม่อมม้วมีอะไรจะพูดหรือ” ดวงตาวาวใสดูจลลายน้ำใจด้วยรอยยิ้ม

เส้นหม่อมม้วพูดขึ้น “แม่นางรู้จักสตรีนามว่าเฟี้ยววี่หรือไม่”

“เฟี้ยววี่?” ลู่อุทโทได้ยินแล้วก็อึ้งงันไปครู่ เช่นนี้มิใช่แซ่ของชาวฮั่น นางจึงส่ายหน้าด้วยสีหน้างุนงง

เส้นหม่อมม้วเห็นแล้วก็อดเวทนาไม่ได้ แต่ก็ยังกล่าวเสียงเบา “แม่นางไม่รู้จักก็เป็นเรื่องปกติ เรื่องนี้เล่าแล้วก็ยาวนาน ลิบแปดปีก่อนโจรสลัดบุกแคว้นเกาลี ราชวงศ์ต้าอู่ช่วยแคว้นเกาลีปราบกบฏ อ่องแคว้นเกาลีจึงถวายหญิงฮั่นหิวกว่าสองร้อยนางแต่ฮ่องเต้หลงเพิงเพื่อเป็นบรรณาการ

“เฟี้ยววี่เป็นหนึ่งในสตรีที่งดงามที่สุด งามจนดวงจันทร์อับแสงบุปผาละอวย เป็นสตรีที่งามเหนือใคร แต่โชคชะตาของหญิงงามมักถูกกำหนดให้ผู้นคริษา ฮองเฮาว่านลี่จัดให้นางอยู่ในที่พักตรงปลายถนนตงถงจื่อเป็นเวลาถึงสี่ปี บ่าวรับใช้ข้างกายนางมาตลอดสี่ปี ตอนมาครั้งแรกนางอายุรุ่นราวคราวเดียวกับท่าน พูดภาษาฮั่นติดขัด แต่ยามยิ้มแย้มกลับชวนให้ประทับใจนัก

“น่าเสียดายที่เป็นหญิงโง่เขลา... ที่หลงรักชายผู้หนึ่งซึ่งฟ้าลิขิตว่าไม่ควรรัก คนผู้นั้นมีฐานะสูงส่งเกินกว่าที่นางจะไขว่คว้าได้ นางให้กำเนิดทารกแฝดชายหญิง ร่างของนางยังไม่ทันอ่อนกลับต้องสิ้นลมหายใจไปเสียก่อน แม่นางอย่าเพิ่งเข้าใจผิด มิได้เปรียบเทียบกับเรื่องนี้นับกับเรื่องของท่านองค์รัชทายาทมีใจรักแม่นางอย่างแท้จริง วันหน้าท่านต้องมีฐานะสูงส่งแน่นอน ที่ป่าวพูดเช่นนั้นเพราะเห็นใบหน้าแม่นางแล้วนึกถึงนาง หากวันหน้าแม่นางหวนระลึกถึงชื่อนี้ และอยากรู้ว่านางหน้าตาเป็นอย่างไร ก็ยกคันทองใกล้ตัวขึ้นส่องเถิด ภาพในคันทองก็คือโฉมหน้าของนาง”

ขณะกล่าววิรร้อยก็ปรากฏขึ้นที่หางตา นางมองลู่อืดด้วยความเมตตา
อีกครั้งแล้วค้อมกายเดินจากไป

ลู่อืดฟังแล้วก็เปลอเหม่อลอย ส่องคั่นห้องมองดูตัวเอง หมายความว่า...ทารกแฝดชายหญิง ความว่าแห้วที่อยากจะอธิบายพลันผุดขึ้น
ในใจ พอจะถามว่าบุรุษผู้นั้นเป็นใคร ร่างท้วมของเลิ่นหม่อมมวกก็ก้าวลงบันได
ออกนอกประตูไปแล้ว

เมื่อกลับมาที่ห้องพักของตน เห็นกำไลเงินและจี้รูปสามเหลี่ยมเล็กๆ
วางอยู่บนเตียง ดูเหมือนเป็นหยกประดับที่แบ่งออกเป็นสองชิ้น และชิ้นนี้
เป็นเพียงหนึ่งในสอง กำไลธรรมดา เมื่อส่องดูใต้แสงอาทิตย์อย่างละเอียด
จะเห็นอักษรคำว่า 'เฟี้ยว' ขนาดเล็กสลักอยู่ด้านใน แสงอาทิตย์ส่องผ่าน
หน้าต่างเป็นวงพร่ามัว เนื้อเงินเก่าเก็บเปล่งประกายราวกับกำลังบอกเล่า
เรื่องราวที่เลยผ่านมาแสนนานอย่างไร้สัมเสียด ยิ่งมองลู่อืดก็ยิ่งรู้สึกราวกับ
หัวใจถูกบีบรัดอย่างประหลาด

คืนนั้นลู่อืดฝันร้าย เหมือนว่าถูกจับวางลงบนเตียงเตาที่มีดสนิท ปาก
เล็กกำลังเปล่งเสียงร้องไห้จ้า นางรู้สึกชัดเจนว่าตนกำลังพยายามเตะผ้า
เก่าๆ ที่คลุมกาย เป็นทารกที่ยังพูดไม่ได้ บางสิ่งที่คุ้นเคยและโยเยหาอย่าง
ยิ่งกำลังคืบคลานเข้ามาใกล้ พร้อมกับความรักและความอาลัยลึกถึง
กระตุกดำ นางโยเยหาสิ่งนั้น ไม่อยากให้จากไป ในใจทำให้ด้วยความ
โศกเศร้า ทว่ากลับพูดสื่อสารไม่ได้ แล้วจู่ๆ สิ่งนั้นก็หายวับไป หัวใจของ
ลู่อืดสิ้นสะท้านอย่างแรง ก่อนสะดุ้งตื่นขึ้นมาจากความฝัน

เทศกาลวันไหว้พระจันทร์ในเดือนแปด ดวงจันทร์แขวนอยู่กลาง
ท้องฟ้าดูคล้ายถาดสีเงิน เงามลิวสีน้ำเงินหม่นทับทาบลงบนตาค้นหวนสี
ลู่อืดมองดูใจที่นอนหลับอยู่ข้างกาย ดูใจว้ายลึบแปดปีมีใบหน้าหล่อเหลา
สง่างาม ดูเหมือนว่ามีภาระหน้าที่ที่ต้องแบกรับมากเกินไปในยามกลางวัน
แม้กระทั่งหลับไหล สีหน้านั้นยังดูกลัดกลุ้มและหม่นหมอง ไม่ว่าใครมอง
เห็นก็อดสงสารไม่ได้

หากเรื่องมากมายเหล่านั้นไม่เกิดขึ้น หากพ่อเฒ่าลูยังมีชีวิตอยู่ หากท่านพ่ออึ้งมีกำลังวังชาปฏิบัติหน้าที่ได้ดี หากไม่มีความบาดหมางระหว่างองค์ชายเข้ากับฉู่โจว ต่อให้ต้องอยู่ในตำหนักร้างแห่งนี้กับฉู่โจวตลอดไป ก็ไม่ใช่ปัญหา ทว่า...นางต้องแก้แค้นจิ้นชิวให้สาสมกับความผิดที่ถือฝ่ายใดก็ได้

ใช้ว่าไม่มีโอกาสวางยาพิษจิ้นชิว แต่ถึงวางยาพิษก็ยังไม่แน่ว่าจิ้นชิวจะติดกับ จิ้นชิวไม่เหมือนนางก๊วยเพย ฮ่องเต้จำเป็นต้องพึ่งพาางก๊วยเพยวังหลังจึงขาดนางไปไม่ได้ ทั้งเวลานี้จิ้นชิวยังไม่กล้าที่จะก้าวล่วงขีดจำกัดของฮ่องเต้ ด้วยเหตุนี้างก๊วยเพยจึงเป็นใหญ่ในวังหลัง มีจำเป็นต้องระแวงแคลงใจแต่อย่างใด

ส่วนจิ้นชิวกลับระมัดระวังเรื่องอาหารอย่างที่สุด เคยชินกับการใช้ช้อนเงินเฉพาะของตน หากรู้สึกว่ไม่วางใจในช้อนเงิน บางครั้งยังจงใจแบ่งอาหารส่วนหนึ่งให้บ่าวกินก่อน บ่าวในตำหนักของนางล้วนขาดกัลการชิมอาหาร แต่เดิมลู่หลีคิดว่ายังมีเวลาอีกยาวนาน ใครจะคิดว่านางกลับถูกยกให้ฉู่โจว หนทางในการลงมือจึงพลอยถูกจำกัดไปด้วย

ดูเหมือนเพราะแบกรับความแค้นของลู่หลีด้วยอีกทาง ช่วงนี้ฉู่โจวจึงพยายามอย่างหนักที่จะไต่ขึ้นไปสู่อำนาจ ยามประชุมในราชสำนัก เขาจะรักษาท่าที่สงบเสงี่ยมและเปี่ยมด้วยความอดทนอดกลั้น หลังจากเลิกประชุมยังต้องไปยืนเข้าเฝ้าอยู่เบื้องพระพักตร์ฮ่องเต้ เป็นถึงองค์ชายแต่กลับยกประคองเกี้ยวของฮ่องเต้เข้าออกประตูตำหนัก

ตามธรรมเนียมวังหลวง หน้าที่แบกหามเกี้ยวเป็นของชั้นที่ ๓ ฉากหน้าบรรดาชั้นที่ ๒ และนางข้าหลวงต่างแสดงท่าทีเคารพยำเกรง ทว่าลับหลังกลับพากันซุบซิบนินทาเป็นเรื่องซบซันสนุกปาก

ลู่หลีอดลูปไล่ริมฝีปากบางดวงมาได้รูปของฉู่โจวด้วยความเป็นห่วงไม่ได้ ลมราตรีพัดผ่านช่องว่างใต้ผ้าห่มเข้ามาจนรู้สึกเย็นบริเวณบั้นเอวและแผ่นหลัง ช่วงนี้เขาเรียกร้องบ่อยครั้ง ระดูที่ควรมาถึงล่วงผ่านไปสี่ห้าวัน

แล้วยังไม่มา ลู่อลิว้าวุ่นใจ นึกถึงคำพูดที่เลิ่นหม่วมักกล่าวกับตนในตอนกลางวัน ลู่อลิว้าก็พลันลับสนเรื่องอนาคตระหว่างนางกับฉูโจว ก่อนขยับร่างเข้าไปใกล้เขาเพื่อรับไออุ่น

ผิวนุ่มเนียนสัมผัสแนบชิดแผงอก ฉูโจวโอบนางไว้ในอ้อมแขนโดยไม่รู้ตัว ก่อนพึมพำถาม “เจ้าฝันร้ายหรือ กลัวหรือไม่”

หลังจากได้ครอบครองนาง ยามที่ไม่มีคนนอก น้ำเสียงที่พูดกับนางมักเต็มไปด้วยความอ่อนโยน ผิดไปจากท่าทีเย็นชาในวัยเยาว์ราวกับเป็นคนละคน ลู่อลิว้าลึกลับกอบอุ้มใจ นางขานตอบเขาเสียงเบา “อือ”

ฉูโจวจมพิศตรงมุมปากนางอย่างหลงใหล กตนางลงใต้ร่าง “มีข้าคอยปกป้องเจ้า ไม่ว่าเมื่อใดก็ไม่ต้องกลัว”

ร่างสูงโปร่งทาบทับลู่อลิว้าจนแทบหายใจไม่ออก สองขาเรียวยาวถูกอ้ากว้าง นางขานรับเสียงแผ่ว “อือ”

ยามไฉ่ว...ภายในโถงตำหนักเงียบสงัด เงียบจนมิอาจกลบเสียงหายใจหอบที่ดังสลับกันของชายหญิงคู่หนึ่งได้ ทั้งสองพลิกกายไปมาได้ ผ้าห่มเกือบครึ่งชั่วยาม จากนั้นก็หลับใหลไปอย่างสนิท

ครั้งนี้วันเหยียนฮั่ว...ฮ่องเผ่าชู่เงินเดินทางมาถวายบรรณาการด้วยความจริงใจ ฮ่องเต้จึงทรงจัดพิธีต้อนรับอย่างสมเกียรติ วันที่สิบห้าเดือนแปดจางานเลี้ยงต้อนรับในวัง วันที่สิบหกเชิญคณะอุปราชมาแสดงติดต่อกันสองวัน วันที่สิบแปดประพาสชมภูเขาวานโช่ว วันที่สิบเก้าเสด็จไปล่าสัตว์ในฤดูใบไม้ร่วง ณ ลานฝึกม้านอกเมือง

ฮ่องเต้รับสั่งให้จางก๊วยเฟย อินเต๋อเฟย และซือชูเฟยอยู่ดูแลวังหลัง ส่วนผู้ที่ติดตามจากวังหลังไปด้วยนั้นเป็นเหล่าพระสนมที่มีบุตรธิดาแล้ว องค์หญิงน้อย องค์ชาย รวมทั้งขุนผ่านเงินและเหล่าหลันหลันที่กำลังตั้งครรภ์ก็เดินทางไปด้วยพร้อมกัน เนื่องจากยังตั้งครรภ์ไม่นาน ท້องยังไม่โตนัก อีกทั้งอยู่แต่ในวังหลวงนานเข้าย่อมเลื่องความเมือหน่ายไม่พ้น ฮ่องเต้จึงมี

พระเมตตาก็ออกไปนอกเมืองเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ ถ้าเหมยฝักตัวกับ องค์หญิงรองคู่อือ ส่วนขุนลวีได้รับการช่วยเหลือจากคังเพย ทั้งคู่อือจึงได้ติดตามไปเช่นกัน

แต่เดิมไม่มีพระบัญชาให้คังเพยจิ้นชิวร่วมเดินทางด้วย คู่อือจึงได้เรียกตัวนาง มีเพียงคู่อือที่แวะมาถวายบังคมนางในวันก่อนออกเดินทาง เขากล่าว

“พวกรุ่นข้าจะไปฝึกขี่ม้ากับพี่สี่แล้ว ปฐมจักรพรรดิทรงสร้างบ้านเมือง จากหลังม้า ข้ำในฐานะโอรสแห่งราชวงศ์ต้าอื้อยอมมิควรรีบลาดดาขาว ต้องเรียนรู้ที่จะเอาชนะมันให้ได้”

จิ้นชิวได้ฟังแล้วก็หยิบอุปกรณ์ป้องกันเขาและข้อศอกใหม่เอี่ยม ชุดหนึ่งออกมาจากลิ้นชัก นางประคองเอาตนเองขณะย่อตัวลงเอ่ย “ถึง องค์ชายเก้าไม่พูด จิ้นชิวก็มีความคิดเช่นนี้เหมือนกัน เมื่อก่อนก็คิดอยาก ให้ท่านเรียน แต่ตอนนั้นดวงตาขององค์ชาย...อีกทั้งไม่มีคนที่เหมาะสม คอยดูแล บัดนี้มีองค์ชายสี่อยู่ด้วย เท่านี้จิ้นชิวก็วางใจแล้ว” ขณะพูดก็ลูบ ดวงหน้าเล็กขาวของคู่อือ นัยน์ตาแฝงไว้ด้วยความรักและความเศร้า

วันนั้นจิ้นชิวไม่ได้ได้พบหน้าประทีนผิว ประหนึ่งล่องรู้ถึงความระแวง ที่คู่อือมีต่อนางอย่างเงียบๆ คำเรียกขานจึงถ่อมตนลงโดยไม่รู้ตัว ไม่ใช่ คำว่า ‘เป็นกง’ กับ ‘ลูกสี่’ อีกต่อไป แต่เปลี่ยนเป็นเรียก ‘องค์ชายเก้า’ กับ ‘จิ้นชิว’ แทน

คู่อือตั้งใจให้นางรับรู้ว่าเขาสนิทสนมกับพี่สี่ ไม่คิดพึ่งพานางอีกต่อไป แต่เมื่อนางรับรู้เช่นนั้นได้จริงๆ ในใจของเขากลับรู้สึกวูบไหว ถึงอย่างไร ก็ยังคงผูกพันกับจิ้นชิวอยู่ ทว่าสายตากลับเหลือบมองไปที่ห้องของนาง อย่างควบคุมไม่ได้

จิ้นชิวดูเหมือนจะสัมผัสได้ จึงก้มหน้าต่ำไปครู่หนึ่ง ก่อนเงยหน้าขึ้น พร้อมเผยรอยยิ้ม “นับดูก็เข้าวังมาสิบเจ็ดปีแล้ว สิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงใน วังหลวงแห่งนี้มีเพียงกำแพงวัง สิ่งที่ฉาบฉวยและรักษาไว้ได้ยากที่สุดคือ

น้ำใจคน ช่วงนี้ข้ามักฝันถึงสหายเก่าก่อน พวกนางยิ้มให้ข้า บ้างก็ร้องไห้กับข้า มิไม่รู้กี่มากน้อยที่เคยจับมือสาบานเป็นพี่น้อง แต่เมื่อหันหลังกลับไปยืนซาจิตจาง ทว่านี่มิใช่ความผิดของพวกนาง แต่เป็นแก่นแท้ที่ตกตะกอนอยู่ในวังหลวงมานานนับร้อยปี

“เพียงแต่ได้ยินว่าการฝันเห็นคนตายบ่อยๆ เป็นลางไม่ดี ตื่นมากลางดึกมักรู้สึกว่างเปล่าในอกอยู่บ่อยครั้ง เหมือนถูกพวกนางเรียกหา ร่างกายล่องลอยสู่ความเว้งว่าง กลัวแต่ว่าวันใดตื่นขึ้นมาข้างกายจะว่างเปล่าจริงๆ และอาจไม่ได้เห็นองค์ชายเก่าของพวกเราอีก...เฮ้อ ดูลิ ข้าพูดอะไรออกไป องค์ชายที่ยวสนุกให้เต็มที่เกิดเพคะ”

ขณะกล่าวก็เฝ้มปากอย่างเศร้าสร้อยแล้วลอบซับหยาดน้ำที่หางตาเบาๆ

วันนั้นคืนชิวมีใบหน้าซีดเผือดอย่างประหลาด หันได้นั้นคูซึ่ที่ยืนมองอยู่ข้างๆ ก็รู้สึกกลัวขึ้นมา เขากลัวว่านางจะปลิดชีวิตตนเองเพราะพระบิดาไม่โปรดปราน จึงวิงวอนขอพระบัญชาจากพระบิดาให้มีรับสั่งพาจิ้นชิวไปด้วย

มีคำกล่าวว่า ‘หนทางสวรรค์ยากจะเดิน’ แต่ใครจะรู้ว่าหนทางมนุษย์ กลับยากยิ่งกว่า ฉูโจวกับลู่อุหลิวพยายามอย่างสุดความสามารถเพื่อร้องตัวองค์ชายเก่ากลับมา ผูกโยงสายสัมพันธ์ระหว่างตำหนักกลางกับห้องเต๋ออีกครั้ง เผื่อรอวันที่จิ้นชิวเสื่อมอำนาจ แต่ใครจะรู้ว่าสวรรค์กลับมอบโอกาสนั้นให้แก่นาง ช่วยให้นางแท้จริงในครมได้ใช้อย่างเปิดเผยในการเดินทางครั้งนี้

เริ่มออกเดินทางจากประตูตงหัวตั้งแต่ยามเช้าตรู่ ท่านหญิงเก๋าทวนเหยียนเฉียวที่ปกติร่างกายแข็งแรงดีมาตลอด ไม่รู้ว่ากินสารบ่มมือเข้าอันใด ระหว่างทางเกิดอาการมวนท้องบ่อยครั้ง ห้องเต๋อจึงรับสั่งให้ฉูโจวและองค์ชายรองคุ้มกันบรรดาพระสนมและเหล่าองค์ชายองค์หญิงล่องหน้าไป

ก่อน ส่วนพระองค์ทรงหยุดพักผ่อนกับวันเหยียนฮั่วและบุตรธิดาที่ศาลา
ริมทางชั่วคราวพร้อมกำลังพลที่เหลือไว้บางส่วน

ฤดูใบไม้ร่วงอากาศแห้งแล้ง ทหารองครักษ์แยกย้ายไปดื่มน้ำในร้าน
น้ำชาข้างศาลาริมทาง ทันใดนั้นก็มีคนชุดดำคลุมศีรษะปิดหน้านับร้อยราย
พุ่งออกมาจากที่ลับ ฟังจากเสียงแหบพราก็รู้ว่าเป็นภาษาลับของแคว้น
เกาลี ทั้งหมดประจันหน้าเข้าใส่พร้อมดาบและลูกธนูแหลมคมในมือ ดุดัน
และโหดเหี้ยมยิ่งนัก แต่ละกระบวนท่าหมายสังหารชีวิต

กว่าฉู่อ่างจะตระหนักได้ถึงความผิดปกติ องค์กรักษ์ส่วนใหญ่ก็ถูก
พิษจากน้ำที่ดื่มเข้าไปแล้ว มือสังหารเหล่านั้นร้องก้องขณะปรี่เข้าหาวัน-
เหยียนฮั่วกับฉู่อ่าง ลู่หลีกตรงฉู่ซีให้นอนลงบนพื้นธรรมดา เด็กน้อยมองเห็น
ลูกธนูพุ่งไปที่ฉู่อ่าง ด้วยกลัวว่าจะสูญเสียพระบิดาไปอีกคน ฉู่ซีในวัย
เก้าขวบพลันปวดร้าวไปทั้งใจ เขาตื่นจนหลุดแล้วรีบลุกขึ้นวิ่งไปอีกฝั่ง

จินชี่วพุ่งออกมาจากมุมหนึ่งในเวลานั้นเอง ปกป้องสองพ่อลูกโดย
ไม่คำนึงถึงสิ่งใดทั้งสิ้น ลูกธนูดอกหนึ่งกรีดผ่านแขนของฉู่อ่างไปอย่าง
ฉิวเฉียด อีกดอกหนึ่งปักเข้าที่หัวไหล่ด้านหลังจินชี่ว ลูกธนูดอกนั้นอาบ
ยาพิษ กระทั่งฉู่โจวนำกำลังพลจากด้านหน้ามาสมทบ เขาก็เห็นจินชี่วผละ
ถอยออกจากแผ่นหลังของพระบิดา ก่อนจะล้มหงายลงจมกองเลือดที่
เจิ่งนองไปทั่ว

เลือดสดๆ สีแดงชาดบาดตาไหลออกมามากมาย เหมือนภาพ
เหตุการณ์ในอุทยานหลวงเมื่อครั้งเขาอายุห้าขวบ ที่มเหศวงตางจอนปวด
ร้าวไปหมด...

หนึ่งร้อยเจ็ดสิบสาม

มือสังหารเป็นนักรบพลีชีพที่แคว้นเกาลีส่งมา หลังจากฉูโจวนำกำลัง กององครักษ์อวี๋หลินมาช่วยก็สามารถพลิกสถานการณ์ได้อย่างรวดเร็ว กลุ่มมือสังหารวางแผนล่วงหน้ามาอย่างรอบคอบ เมื่อซีซื่อจงและคนของสำนักบูรพามาถึง พวกมันก็กลืนยาพิษฆ่าตัวตายพร้อมกัน ทว่าหนึ่งในนั้น เคลื่อนไหวช้าไปเพียงเสี้ยวพริบตา ฉูโจวจึงตวัดด้ามกระบี่ใส่จนกระดูกงูคาง บิดเบี้ยว ปลิดชีพตนเองไม่สำเร็จ ก่อนถูกซีซื่อจงลากตัวกลับไปทรมาน ยามสอบสวน

เวลานั้นขบวนเสด็จล่องไปครึ่งค่อนทางแล้ว แต่เนื่องจากคังเฟย แห่งบุตร เป็นตายไม่อาจรู้ได้ อีกทั้งหลายคนยังได้รับบาดเจ็บ จึงออกเดินทางต่อเพื่อค้ำแรม ณ สถานีพักม้า

ไม่มีใครต้านทานวิธีการทรมานของสำนักบูรพาได้ ซีซื่อจงใช้เวลา ประมาณสองชั่วโมงก็ค้นความสำเร็จ มือสังหารแคว้นเกาลีผู้นั้นย่อยเสียง แหบพร่าสองคำ “หวังเยว่²³⁸” ในสภาพเลือดกบปาก ก่อนตาเหลือกแล้ว ลื่นไหลลง

นอกจากนี้ยังค้นพบป้ายไม้สีน้ำตาลชิ้นหนึ่งจากตัวเขา ลักอักษรสองตัวว่า ‘ตันมู่’ ซึ่งเป็นหน่วยมือสังหารเดนตายที่มีค่าจ้างแพงที่สุดในแคว้นเกาลี มีเพียง ‘หวังเยว่’ ที่ไม่เข้าใจความหมาย ซึ่งชื่อจึงจึงนำป้ายไม้แผ่นนั้นไปยื่นขอรับโทษเบื้องพระพักตร์ฮ่องเต้

อักษร ‘หวังเยว่’ เป็น ‘นาย’ รวมกันเป็นคำว่า ‘วัง’²³⁹ คนอื่นอาจไม่รู้ชื่อเล่นของบรรดาองค์ชายที่อยู่ในเรือนราวคราวเดียวกับฉู่อั่ง แต่ ‘วัง’ เป็นชื่อเล่นของฉื่ออ๋องที่อยู่ในแคว้นเกาลี เมื่อครั้งที่ฮ่องเต้เส้าตี้ พระบิดาของฉู่อั่งประชวรหนัก พระสนมสวี่ฮู่ยกำลังตั้งครรภองค์ชายสิบสอง จึงตั้งชื่อเล่นให้เขาว่า ‘วัง’ หว่ายังไม่ทันได้เห็นเขาเกิด พระองค์ก็สวรรคตไปแล้วเสียก่อน

เรื่องนี้ฉู่อั่งเคยได้ยินฮ่องเต้หลงเฟิงกล่าวถึงโดยบังเอิญเพียงครั้งเดียวในยามที่ยังเล็กนัก

หากเป็นการว่าจ้างของฉู่เซิงโดยใช้นามนี้จริงๆ ละก็ การที่เขารื้อนรจนถึงเพียงนี้ เกรงว่าคงกลัวหวั่นเหียนฮั่วจะสานสัมพันธ์ไมตรีกับราชวงศ์ต้าอี้ อ่องแคว้นเกาลีกลัวตกลุ่มใจและคิดจะส่งตัวเขากลับมา จึงใช้กลอุบาย ‘ทูปหม้อข้าวจมนเรือ’ หมายถึงจะลอบสังหารตน

เปลวเทียนในห้องกระพ้อไหว หมอหลวงอาวูโสแซ่เว่ยกำลังพันแผลที่แขนให้ฉู่อั่ง ฉู่อั่งยื่นมือไปรับแผ่นป้ายห้อยเอวมาแล้วกวาดตามองริมฝีปากได้รูปใต้เรียวหนวดขบแหม่มเข้าหากันเบาๆ ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ออกไปเถิด กลับวังหลวงแล้วค่อยหาหรือเรื่องนี้”

“พะยะค่ะ” ซึ่งชื่อจึงค้อมกาย ก่อนก้าวถอยออกจากประตูอย่างนอบน้อม

²³⁸ อักษร ‘หวัง’ (亡) มีความหมายว่า ตาย ส่วนอักษร ‘เยว่’ (月) มีความหมายว่า พระจันทร์

²³⁹ อักษร ‘วัง’ (望) มีอักษร ‘หวัง’ (亡) และ ‘เยว่’ (月) รวมอยู่ด้วย

หลังจากเทศกาลวันไหว้พระจันทร์ผ่านพ้นไป อากาศก็เริ่มเย็นลง

ทุกวัน ในป่าเขาทางไกลนี้ยิ่งหนาวเย็นกว่าในวังหลวง โคมไฟส่องแสงสีแดง ทอประกายภายใต้เรือนหลังคาทึงสีดำน บ่าวแต่ละรายต่างอุ้มผ้าขนวมและผ้าห่มไปเติมให้ตามห้องของเจ้านายตน กลุ่มคนจำนวนไม่น้อยมาชุมนุมรวมตัวกันในสวนดอกไม้เล็กๆ ที่อยู่ฝั่งตรงข้าม ดูเหมือนว่าภักย์พิบัติมักทำให้ผู้คนเข้าใจผิดกันโดยไม่รู้ตัว แม้แต่คนที่เคยมีความขัดแย้งหรือเป็นศัตรูก็อยู่ร่วมกันได้อย่างสงบในช่วงเวลาเช่นนี้ ทั้งหมดกำลังพูดคุยถึงสถานการณ์เฉียดตายที่เกิดขึ้น

หมอหลวงสองคนกับบ่าวรับใช้เดินออกมาจากเรือนหลังที่สี่ฝั่งตรงข้าม ด้านหลังคือห่มมัวที่ถือถาดไม้แดงหลายราย ดูจากสีหน้าแต่ละคนล้วนเคร่งเครียด ผู้คน ณ ที่นั่นพากันเงิบเสียงในทันใด

ผู้ที่อยู่ในเรือนหลังนั้นก็คือคังเพย...คังเพยที่แท้จริงแล้ว

เดิมที่มีข่าวลือในวังหลวงว่านางตั้งครรภ์ ทว่าก็เป็นเพียงการคาดเดาวันนี้เมื่อบาดเจ็บสาหัสเช่นนี้จึงไม่สามารถปิดบังอำพรางได้อีก ได้ยินว่าตอนที่ขึ้นที่หามกลับมา อาการนี้ทั้งชุดซุ่มไซกไปด้วยเลือดสีแดงคล้ำ ลมหายใจใกล้จะหมดลงเต็มที่ นางเป็นพระสนมคนโปรดที่ได้รับพระเมตตามาหลายปี แต่กลับปิดบังเมื่อตั้งครรภ์ เห็นได้ชัดว่าเด็กคนนี้เป็นที่ต้องการของฮ่องเต้

หลังจากจัดหาที่พำนักแล้ว ฉูอั่งแวงมาดูนางเพียงแวบเดียว ยืนอยู่ข้างเตียงครู่หนึ่งแล้วก็จากไปด้วยสีหน้าเย็นชา แต่องค์ชายเก้าฉูชีกลับนั่งเฝ้าอยู่ตลอด บ่าวที่เข้าไปปรนนิบัติเล่าว่าใบหน้าของคังเพยขาวซีดเหมือนกระดาษ หน้าห้องแบนลงแล้ว กลับตาไม่ได้สติ องค์ชายเก้าฉูชิวางมือบางครั้งก็เชี่ยกลางฝ่ามือของนาง ริมฝีปากของเขาสั่นเล็กน้อย องค์ชายเก้าฉูชิวางมือประหนึ่งมารดาเลี้ยง ทั้งยังเคารพเชื่อฟังนางถึงเพียงนี้ การที่ฮ่องเต้ไม่ทรงยินยอมให้คังเพยตั้งครรภ์จึงเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลแล้ว

ดวงอาทิตย์ค่อยๆ ลับขอบฟ้าเหนือลานฝึกม้าชานเมืองหลวงในยาม

สายัณห์ แสงสลัวสี่เหลี่ยมอำพันสอดส่องไปทั่ว คิณน้องค์ชายสี่และองค์ชาย
รองสวมเกราะผลัดกันเฝ้าเวรยาม เสียงเกือกม้าจากกององครักษ์อวีหลิน
กระทบกันดังกังวานไปทั่วทั้งสี่ด้านของลานฝึกม้า

หวันเหียนฉิน...บุตรชายคนที่สามของหวันเหียนฮั่วซึ่งถูกกักตัว
อยู่ในหอวิกรมิงมาตลอดได้รับบาดเจ็บเช่นกัน ในตอนกลางวันที่หลบเลียง
ลูกธนู ลัษชาติญาณสั่งให้องค์หญิงรองฉู่ฉือซุกซบเข้าไปในอ้อมอกของ
อีกฝ่ายเพื่อเอาชีวิตรอด หวันเหียนฉินถูกดาบฟันที่หัวไหล่เพราะช่วยเหลือ
นาง ฉู่ฉือจึงนำโอสถไปเยี่ยม แต่ด้วยกลัวว่าจะผิดธรรมเนียม จึงพา
เถาเหมยไปด้วยอีกคน ขณะที่ขุนลวี่ก็หายไปนับแต่รู้ว่าคังเพยแห่งบุตรใน
ครรรค์ ไม่รู้ว่าไปเศร้าโศกเสียใจอยู่ที่ใด ลู่หลินหานงไม่พบ จึงนั่งอยู่ที่
โต๊ะหินพลางฟังทุกคนสนทนากัน

แสงไฟใต้ระเบียงเรือนฝั่งตรงข้ามดูพราวเลื่อน แม้จะกั้นด้วยบาน
หน้าต่างฉลุลาย นางก็ยังมองเห็นร่างของจิ้นชิวที่นอนอยู่บนเตียง นางอยาก
ให้จิ้นชิวตายไปเสีย ไม่สนใจด้วยว่าอีกฝ่ายจะรักษาทารกในครรภ์ไว้ได้
หรือไม่ จิ้นชิวเสียเลือดมากเท่าไร ลู่หลินก็ไม่นึกเวทนา นั่นเป็นสิ่งที่จิ้นชิว
สมควรได้รับ ทั้งที่วางแผนการไว้รอบคอบแล้ว กลับคิดไม่ถึงว่าจิ้นชิวจะ
แห่งบุตรในสถานการณ์เช่นนี้ เวลานี้เป็นตายไม่อาจรู้ได้ ไม่รู้ว่าเมื่อพื้น
คินมาอีกครั้งจะเป็นเช่นไร ขออย่าให้ความพยายามของนางกับฉู่ฉือต้อง
เสียเปล่าเลย

สายลมยามค่ำพัดโฉบเส้นผมข้างผมบเรียวคิ้วบนใบหน้างดงามของ
ลู่หลินขมวดเล็กน้อย บางทีอาจเป็นเพราะความคิดของนางคับแคบเกินไป
พอได้พิจารณาทบทวนเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนจบใหม่อย่างละเอียด ก็รู้สึก
ว่ามีบางอย่างไม่ชอบมาพากล ทว่าก็ยังหาต้นสายปลายเหตุไม่พบ เมื่อเห็น
ชั้นที่และนางข้าหลวงกลุ่มหนึ่งเดินเข้ามาจึงแน่นปากแล้วรวบรวมสติ

เพื่อปลอบขวัญคณะผู้ติดตาม ช่องเต้ทรงสั่งให้ห้องครัวหลวงยก
ของว่างมาให้ทุกคนกินเพื่อสงบจิตใจ บ่าวได้รับใจ้กเมล็ดบัวและพุทราแดง

ส่วนเจ้านายเป็นน้ำแกงไก่ตุ๋นตั้งเข้ากับบะหมี่อายุยืน ของว่างของลูหลี่ก็เหมือนกับหญิงซุนหวี่รายอื่นๆ ชั้นที่น้ำน้ำแกงมาให้นางพร้อมด้วยไข่นกกระทาท่างในกระเป๋าบัวใบหนึ่ง นางเดาว่าคงเป็น ‘อาหารจานพิเศษ’ จากฉู่โจว เขารู้ว่านางชอบกินไข่นกกระทาตั้งแต่เด็ก ในใจก็พลันรู้สึกอับอายขึ้นมา

บัดนี้กลับเป็นเขาที่เรียนรู้อะไรจะเอาใจผู้อื่นแล้ว

เพิ่งตักกินไปได้ไม่กี่คำ ซุนฝานเงินในชุดคลุมชนกระต่ายก็เดินฉับเท้าเข้ามา เมื่อเห็นนางกำลังดื่มน้ำแกงก็นั่งลงข้างๆ ราวกับจงใจรบกวนในเมื่ออีกฝ่ายถือชลุ่ยเลาหนึ่ง นางสะบัดปลายพู่ตกลงไปในถ้วยน้ำแกงของลูหลี่ ก่อนแสร้งทำท่าราวกับเพิ่งสังเกตเห็นแล้วหันมากล่าว “เอ? ดูลิลมแรงนัก ตกลงในน้ำแกงเจ้าเสียแล้ว ช้ำยังเปรอะพู่ของเมิงหงไปด้วย ดูท่าทางเจ้าหิวมาก เอาส่วนของเมิงหงไปกินก็แล้วกัน”

หลังจากที่มีคนวางยาพิษในชามน้ำแกงของซุนฝานเงินในครานี้ นั้นฮองเต๋อก็มักจะเสด็จไปประทับกับนางอยู่เนืองๆ แม้แต่หูลี้หลันหลันและเสิ่นเพยที่อยู่ตำหนักฉางซุนด้วยกันก็ยังไม่ได้รับความโปรดปรานเท่านาง ทั้งรูปลักษณะของนางยังเหมือนงูตัวยาว คอเรียวยาวและขาผ่อง บัดนี้เมื่อได้รับพระเมตตาที่ยิ่งอวมิมน้ำมีนวล นัยน์ตาทอประกายแวววาวเจิดจ้า ดูเหมือนจะหยิ่งยโสขึ้นกว่าเก่าด้วย

ลูหลี่ไม่แน่ใจว่าครั้งก่อนที่ซุนฝานเงินไม่ตรวจสอบเป็นเพราะมีจิตใจเมตตาจริง หรือเพียงแค่คล้อยตามแผนการเพื่อแย่งชิงความโปรดปราน ครานี้หากต้องการตรวจสอบ เพียงแค่เปรียบเทียบกับเส้นผมของแต่ละคนก็หาตัวคนที่คล้ายกันได้ อย่างไรก็ตามเสียการลงโทษนางข้าหลวงในวังหลวง ก็มีโช่เรื่องแปลกใหม่

ทว่านางกับซุนฝานเงินไม่ลงรอยกันมาแต่ไหนแต่ไร ลูหลี่จึงไม่กินน้ำแกงอีก

กระทั่งซุนฝานเงินบอกลูหลี่ในภายหลังว่าน้ำแกงนั้นถูกวางยาพิษ นางเห็นในระหว่างทางที่เดินมา นางข้าหลวงรายหนึ่งเลี้ยวหลบจากเข้าไป

ในปี จากนั้นก็โรยผงยาลงไปเล็กน้อย เมื่อเดินตามมาตุ๊กก็พบว่าน้ำแกง
ชามนั้นถูกยกมาให้ลู่อหลี

แต่ลู่อหลีในเวลาไหนหาได้รู้ไม่ นางคิดเพียงว่าในน้ำแกงนั้นอาจจะมีเหล่า
เกลือมากเกินไป หรืออาจเป็นเพราะตนต้องลมเย็น ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด
เดินไปได้เพียงไม่กี่ก้าวก็รู้สึกวิงเวียนศีรษะ ระหว่างทางเจอขันที่รายหนึ่ง
บอกว่าเป็นอากาศในตอนกลางคืนหนาวนัก องค์ชายสี่สั่งให้นำเสื้อคลุมไปส่งให้
กำลังรออยู่ที่ใต้ต้นอุ้งใหญ่

ตั้งแต่เหตุการณ์ลอบสังหารในตอนกลางวัน เนื่องจากสถานการณ์
วุ่นวาย ช่องแต่ตรงได้รับบาดเจ็บ ทั้งสองจึงไม่ได้พบหน้าและสนทนากัน
อย่างจริงจัง ต้นอุ้งใหญ่อยู่ในหม่อมลับตา ลู่อหลีคิดว่าหัวใจคงอยากจะใช้เวลา
กับนางสักครู่หนึ่ง เพราะจำได้ว่าเขาบาดเจ็บ นางจึงนำผงโอสถและอาหาร
ว่างยามค่ำมาพร้อมกับเสื้อคลุมด้วย

เดินลึกไปตามทางเล็กๆ ผ่านซอกหินแคบยาว หลังจากนั้นก็ถึง
พงหญ้าแห้งที่พัดไหวกลางฤดูใบไม้ร่วง โฉนเดินๆ อยู่แล้วตาพร่าเลือน
เช่นนี้ ลำคอแห้งผาก แต่ถึงกระนั้นก็ยังพอมีสติอยู่บ้าง ก่อนเห็นร่างสูงกำยำ
นั่งอยู่ที่ใต้ต้นอุ้งใหญ่ มวยผมสีดำประดับด้วยกวางหนก ลาดไหล่ดูเหมือน
จะหนาแกร่งกว่าหัวใจ มีสุราภาหนึ่งวางอยู่ข้างกาย

ลู่อหลีขานทักอย่างฉงน “นายท่านใช้หรือไม่ บำนำเสื้อคลุมมาให้ท่าน”
คู่อ้วงได้ยินเสียงไฟเพราะที่คันทูแล้วก็หัวเราะเยือก “ไม่ได้นอนอยู่กับ
เจ้าเด็กนั้นหรือไร สองคนรักใคร่กลมเกลียว โฉนถึงต้องเรียกข้ามาเพื่อ
เหยียบย้ำหัวใจด้วย ยอมเปลี่ยนใจมาหาข้าแล้วหรือ”

ขณะกล่าวก็หันหน้ามา ริมฝีปากบนที่หนาเล็กน้อยเผยขึ้น ดวงตา
แดงเรื่อ เสียงแหบแห้ง

ลู่อหลีเพิ่งตระหนักได้ถึงความผิดปกติในเวลานี้เอง นางมิใช่คนที่นัด
หมายคู่อ้วงมาที่นี่ ทว่าตอนที่คิดจะหมุนตัวหนีก็สายเกินไปเสียแล้ว

คู่อ้วงคงถูกวางยาด้วยเช่นกัน พวกเขาทั้งสองคนถูกกับดักล่อให้

ตกหลุมพราง จุดประสงค์ของแผนการนี้คือทำให้ฉุฉิวสูญเสียลู่อาลี ทว่า ลู่อาลีเฝ้ามองนั้นไม่ได้ตระหนักรู้เลย

การศึกที่ชนะมาได้โดยใช้ชีวิตของตนเป็นเดิมพัน แต่พระบิดากลับให้ห้องค้ายี่สิบต้อนรับคณะทูตอย่างเต็มเกียรติยศ เหตุการณ์ที่เขาช่วยชีวิตพระบิดาอย่างทันหว่างที่เฝ้าตอนกลางวัน ก็ยิ่งทำให้ได้เปรียบไปอีกหนึ่งก้าว

ความอิจฉาริษยาและความโกรธซึ่งของฉุฉิวไว้ที่ระบาย ชายหนุ่มที่อยู่ใต้อาการเฝ้ามายั้บร้างลู่อาลีตื่นติดกับต้นไม้ด้านหลังอย่างแรง ปากก็กล่าว “ข้าอุตส่าห์ทุ่มเทความพยายามทั้งหมดเพื่อก้าวให้สูงขึ้นในวังหลวงแห่งนี้ สุดท้ายผลประโยชน์ทั้งหมดกลับตกเป็นของน้องสิ! เจ้าเต็มใจยอมเสียสละเพื่อเขามิใช่หรือไร ถ้าเช่นนั้นก็ขดีใช้สิ่งที่เขาติดค้างเข้ามาทั้งหมดแล้วกัน!”

เขาพูดพลางปลดกระเป๋างของลู่อาลีอย่างสะเปะสะปะ อาจจะเป็นเพราะฤทธิ์สุราที่ทำให้ส่วนนั้นของเขาพองขยายแข็งขึ้นอย่างน่ากลัวเกินกว่าที่ลู่อาลีจะจินตนาการถึง แม้จะกั้นขวางด้วยกระเป๋างหมาเหมียนช่วงฤดูใบไม้ร่วง ลู่อาลียังสัมผัสได้ถึงความปวดร้าวที่กำลังจะถาโถมเข้ามา

“ปล่อยข้านะ! ท่านอ้อง ท่านเสียสติไปแล้ว!” เวลาที่ลู่อาลีไม่อาจยอมรับบุรุษเฝ้านอกจากฉุฉิวได้อีก นางใช้แรงทั้งหมดทุบทั้งไหล่และศีรษะของฉุฉิว แต่ฉุฉิวไม่แฉแส ยังคงตั้งต้นที่จะลวงล้ำเข้าไปใต้ชายกระเป๋างของนางให้ได้

หากไม่ใช่เพราะซุนลวี่ที่สิ้นหวังกับชีวิตในวังหลวงแอบหลบมาร่ำไห้ออกมาในป่า คินนั้นลู่อาลีอาจถูกฉุฉิวย่ำยีไปแล้ว ซุนลวี่ปรากฏตัวในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่ฉุฉิวกำลังจะเลิกชายกระเป๋างของลู่อาลี บางทีอาจเป็นเพราะตกใจที่เห็นภาพอันป่าเถื่อนรุนแรงนั้น นางจึงคว่ำก้นหนีขึ้นมาแล้วขว้างไปที่ทำยหอยของฉุฉิวโดยไม่ทันได้ไตร่ตรอง ฉุฉิวที่เดิมเลือดขึ้นหน้าจึงทรุดลงกับพื้นด้วยความมึนงง

ลู่อาลีจึงมือซุนลวี่วิ่งหนีกลับมา หลังจากทั้งสองคนแยกกัน ซุนลวี่พบ

ว่ากำไลหยกที่มารดามอบให้นางหล่นหายจึงรีบวิ่งกลับไปหา เวลาเดียวกันนี้องค์ชายรองที่นอนแผ่อยู่บนพื้นได้สติคืนมาแล้ว ทว่ากลับไม่ยอมลืมตา อาจเป็นเพราะหลังจากถูกทำร้าย ในใจก็พลันหดหู่หมดหวังจนไม่คิดจะร้อง ลู่อลิตคืนมาอีกแล้ว ทว่าอวัยวะส่วนล่างยังคงทรمانราวกับถูกไฟเผา มันแข็งขึ้นชูชันอยู่เช่นนั้น ยิ่งทำให้ความผิดหวังและความเจ็บปวดจนไม่ยอมกามีชีวิตอยู่ของเขาแผ่ขยายไม่มีที่สิ้นสุด

ซุนลวี่เห็นภาพนั้น นางคิดว่าเขาหลับ เมื่อเห็นกำไลตกอยู่ข้างกาย อีกฝ่ายจึงยกชายกระบี่ปรองพลางเดินเข้ามาหยิบ แต่ในขณะที่กำลังจะหมุนตัวกลับ ชู่ควงก็คว้าข้อเท้าางไว้ในทันที

เป็นกององครักษ์อวี๋หลินที่ลาดตระเวนยามกลางคืนผ่านมาพบหลังจากล่องเลยไปกว่าหนึ่งชั่วยาม เวลานั้นซุนลวี่เจ็บปวดจนหมดสติไปแล้ว ตอนที่เถ่าเหมยหาไอสเถ่าให้ กระบี่ปรองและส่วนนั้นของนางฉีกขาดจนแทบไม่เหลือสภาพ เมื่อชู่คว่างู้ข่าวก็เดือดดาลสุดขีด ในช่วงเวลาสำคัญเช่นนี้เป็นถึงองค์ชายแต่ไม่ขยับหมั้นเพียรในหน้าที่ ทว่ากลับก่อความวุ่นวายในวังหลัง เนื่องจากไม่ต้องการให้หวั่นเหยียนฮั่วได้ยินเรื่องน่าบัดสีของราชสกุล จึงสั่งขังองค์ชายรองหนึ่งคืน วันรุ่งขึ้นก่อนฟ้าสว่างก็ให้จางฝูนำกำลังพลหนึ่งกองส่งตัวกลับเมืองหลวง

ฉูโจวไม่รู้เรื่องนี้ ลู่อลิตไม่ได้บอกเขา คืนนั้นเมื่อเขากลับห้องพักก็ล่องเข้ายามจื่อไปแล้ว ร่างกายเปียกปอนไปด้วยความชื้นยามราตรี กลิ่นคาวเลือดคละคลุ้ง หากเป็นเวลาปกติ ลู่อลิตคงไล่ให้เขาไปอาบน้ำก่อน แต่คืนนั้นทันทีที่ขึ้นเตียง นางกลับตัวดวงแขนโอบรอบลำคอเขาและแนบกายใกล้ชิด ไม่ยอมปล่อย

ปกตินางเป็นคนที่น้อยที่ปากคอเราะราย ชอบยั่วแหย่และปั่นหัวคนอื่นนัก ไม่เคยมีครั้งใดที่นางเป็นฝ่ายเข้าหาเขาก่อนแบบนี้... คำคืนหลังเทศกาลไหว้พระจันทร์อากาศหนาวเย็น ผ้าห่มอบอวลด้วยกลิ่นหอมและความอบอุ่นของหญิงสาว ชวนให้รู้สึกหวานฉ่ำไปทั้งใจ

ฉูโจวรู้เรื่องท้องค์ชายรองพยายามล่วงเกินลู่อุหลิวในวันรุ่งขึ้น นอกจากความเคียดแค้นชิงชังที่ฝังลึกของสองพี่น้องในยามนั้นแล้ว ในใจพวกเขา ยังเต็มไปด้วยความรู้สึกผิดต่อลู่อุหลิวและตำหนิตนเองจนแทบจะแหลกสลาย

เนื่องจากวันเหยียนฮั่วและบุตรชายทั้งสองต่างก็ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย การล่าสัตว์ที่ลานฝึกม้าจึงหมดสนุกไปโดยปริยาย คณะเดินทาง มุ่งหน้ากลับวังหลวงในเย็นวันรุ่งขึ้น

เมื่อถึงวังหลวง ช่องเต๋ก็เสด็จไปยังตำหนักเขียนชิงด้วยความโกรธ ซึ่ง จากนั้นนางก๊วยเฟยก็รีบตามไป ฉูค่วงเฟิงได้พินิจมองขุนลวี่ด้วยสายตาจริงจังในเช้าวันนี้ ได้ยินว่านางแขวนคอกกลางตึกคินวาน แต่มีคนช่วยลงมา ได้ทันทวงที่ นางไม่ได้หลงไหลองค์ชายรอง มาวันนี้เมื่อนึกถึงความรุนแรงของเขาก็ยังรู้สึกเจ็บปวดและหวาดกลัว ำให้จนตาบวมราวกับมีตุ่มน้ำพอง

ฉูค่วงเองก็สร้างจากฤทธิ์สุราแล้ว เคราเขียวขึ้นรกรกรี้มบนใบหน้า หล่อเหลาในชั่วข้ามคืน ใบหน้าชูปตบและซีมเซา เพียงแค่จ้องมองขุนลวี่ โดยไม่กล่าวคำใด ก่อนจะก้มหน้านิ่งเงียบ

ฉูอ่างมีสีหน้าทะมึน นั่งหยัดแผ่นหลังสง่าอยู่ที่ตำแวงเงาของเหล็องกลางตำหนัก เรื่องนี้อาจเป็นเรื่องใหญ่หรือเรื่องเล็กก็ได้ หากพูดให้เล็ก... ก็แค่องค์ชายรักกับหญิงขุนหวิ แต่ถ้าพูดให้ใหญ่... ก็ถือเป็นการละเมิดจารีตวังหลังของช่องเต๋ ขุนลวี่มีรูปร่างหน้าตาละม้ายคล้ายเทอหวานจิน ฉูอ่างเคยพบนางในตำหนักเฉิงเฉียนหลายครั้ง ทั้งยังเคยเหม่อมองดวงหน้าของนางหลายหน ช่วงนี้จางก๊วยเฟยว่าจิตใจไม่น้อย ยิ่งมาได้ยินว่าจิ้นชิวแห่งลูก เพื่อช่วยเหลือฉูอ่างและองค์ชายเก้าด้วยแล้ว นางจึงสั่งให้คนไปตามตัว หลิวก่วงซึ่งมาจากประตูเหยียนหนี

เช้าวันนั้นลู่อุหลิวสวมชุดเสียดงออ่อน นิ่งซักผ้าอยู่บนม้านั่งเตี้ยหน้า ตำหนักขุนลวี่ แสงอาทิตย์ยามเช้าทอประกายสีเหลืองอ่อนอบอุ่น ฉูโจวนั่งตัวตรงเขียนหนังสืออยู่ที่โต๊ะในตำหนัก ทั้งสองคนเงยหน้าขึ้นสบตากันเป็น

ครั้งคราวพลางหนึกถึงความปรารถนาอันเร้าร้อนในคำคือนาน ความรักมากมายไหลเวียนในห้วงเวลาอันเงียบงัน จู่ๆ ชั้นที่รายหนึ่งก็เดินเข้ามา ด้วยท่าที่รีบร้อน ไม่รู้ว่าพูดอะไร จูใจรีบเปลี่ยนเสื้อคลุมแล้วก้าวออกไปอย่างรวดเร็ว

เงิบเหลือเกิน เงียบจนแม้แต่จกัจันที่หยุดร้องก็ยังถูกปลุกให้ตื่นได้

...

ผ่านไปกว่าครึ่งชั่วโมง เสี่ยวลูจื่อก็มาเยือน เสี่ยวลูจื่อเป็นชั้นที่หัวไว อายุราวสิบแปดสิบเก้าปี หน้าตาเกลี้ยงเกลา ยามปกติพบเจอผู้ใดก็มักหัวเราะด้วยความช่างจำนรรจา แต่วันนั้นสีหน้าของเขากลับดูพิลึกนัก เสียงที่เอ่ยออกมาเครียดขรึม “หลี่จื่อ เจ้าตามเข้ามาที่”

คำพูดสั้นกระชับ กล่าวจบก็เดินนำหน้าไป ชุดอัสานสีเขียวใบไม้พัดกระพือ หลายครั้งที่ดูเหมือนอยากจะหันกลับมาถามอะไรบางอย่าง ทว่าสุดท้ายก็ไม่ได้พูดออกมา

หนังสือร้อยเจ็ดสิบสี่

ระยะที่ผ่านมาจากภัยพิบัติกำลังหาหรือเรื่องการหมั้นหมายคู่กับเจ้ากรม คลั่งจ้วอิง หากเรื่องอื้อฉาวของบุตรชายแพรงพรายออกไป เกรงว่าจ้วอิง คงอยากยกบุตรสาวให้เป็นพระชายารองขององค์ชายสี่ดีกว่าเป็นพระชายา เอกขององค์ชายรอง

นางกล่าวขึ้น “อยู่ดีไม่ว่าดี คำๆ มีดๆ ใครกันจะไปเปลี่ยนแปลงโดย ไร้เหตุผล เกรงว่าคงเป็นเพราะสองฝ่ายมีใจให้กันเพคะ แต่กลับกลายเป็น ความเข้าใจผิดเสียได้ ก่อนหน้านี้ที่ฝ่าบาททรงจัดงานเลี้ยงฉลองในอุทยาน หลวงก็เพื่อเฟ้นหาสนมให้ลูกค่วง ในเมื่อเรื่องราวเลยเถิดมาแบบนี้แล้ว มิสู้รับนางเข้าตำหนักอ่องเสียเลย?” กล่าวพลางเหลือบตามองไปทางซุนลวี อย่างมีนัย

ซุนลวีร้องไห้จนดวงตาแดงเหมือนลูกท้อ ฉูอ้างจ้องมองนาง ก่อน กล่าวเสียงขรึม “เงินต้องการฟังความจากเจ้า หากเป็นความจริง เงินจะจัด พิธีอภิเษกสมรสให้พวกเจ้าเอง แต่ถ้าไม่พูดความจริง วันนี้จะลงโทษ พวกเจ้าทั้งสองฐานประพฤติผิดครรลองธรรม”

ซุนลี่ไม่คาดคิดว่าฮ่องเต้จะทรงมีน้ำใจกว้างขวางถึงเพียงนี้ นางนึกถึงความรู้สึกยกย่องชื่นชมที่เคยมีต่อเขา แล้วยากจะกดข่มความโศกเศร้าในใจ จำต้องเล่าเรื่องราวทั้งหมดออกมาด้วยความทุกข์ระทม

ฉู่อ่างได้ฟังเช่นนั้น สีหน้าก็แปรเปลี่ยนเป็นไม่น่ามอง เขาหันไปกล่าวกับฉู่ค่วง “ราชวงศ์ต้าอี้ของเรามีภฏระเบียบเคร่งครัด ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องล่วงเกินภรรยาพี่น้อง เจ้าไม่สนใจอาการบาดเจ็บของเจิ้น ซ้ำยังคิดจะแตะต้องนางข้าหลวงเพียงรายเดียวขององค์ชายสี่ ปีนี้ชนเผ่าเหมียวทางตะวันตกเฉียงใต้ร่วมมือกับพวกลัทธิดอกบัวชาวก่อความวุ่นวาย เมื่อบาดเจ็บพลหายดีแล้วก็จงเตรียมตัวไปปราบจลาจลที่เสฉวนเถิด”

จางก๊วยเพยได้ยินแล้วก็อึดอัดคับข้องใจ ฉู่ค่วงกลับมาจากสนามรบด้วยบาดเจ็บสาหัสในเดือนสาม นับเวลาแล้วไม่ถึงครึ่งปีเต็มด้วยซ้ำ กลับมาก็ถูกเด็กสาวผู้นั้นยั่วยวนจนถึงขั้นต้องรีบเร่งตกแต่งตำหนักอ่อง สองแม่ลูกพบหน้ากันเพียงไม่กี่ครั้ง เวลานั้นยังจะถูกตัวส่งไปอีก दिनแดนตะวันตกเฉียงใต้เต็มไปด้วยไอพิษ ชนเผ่าเหมียวดูร้ายป่าเถื่อน ไปก็มีแต่งานหนัก ไม่มีผลประโยชน์

เมื่อนึกถึงโฉมหน้าน่าเอ็นดูของฉู่หลี่ นางจึงยกมูมปากยิ้มก่อนกล่าว “ทั่วทั้งวังต่างรู้ว่าฝ่าบาทให้ความสำคัญแก่องค์ชายสี่ องค์ชายสี่เก่งกาจทั้งบุ๋นและบู๊ สมควรได้รับการยกย่องจากฝ่าบาท แต่วันนี้ความลำเอียงของฝ่าบาทกลับสร้างความยุติธรรมแล้วเพคะ ราชวงศ์ต้าอี้ของเราให้ความสำคัญแก่เกียรติยศในวังหลวง วังหลังไว้เรื่องวุ่นวายมาสองร้อยปี แต่ฝ่าบาทปล่อยให้ห้องค์ชายสี่กับญาติผู้พี่น้องทำผิดจาริต ตำหนักทิศตะวันตกเฉียงเหนือมีเสียงอึกทักไม่เว้นวัน ส่วนลูกค่วงที่ยังไม่ได้ทำอะไรผิดกลับต้องถูกส่งตัวไปล่าบาทตราครุฑร่ำแทน?”

ขณะกล่าวดวงตาคู่งามบนใบหน้าที่เริ่มเผยริ้วรอยแห่งวัยกลางคน ก็จับจ้องฉู่อ่างที่อยู่บนบัลลังก์มังกร

ความรู้สึกยังมีอยู่ ความรักยังไม่จางหาย นำเสียดายที่กาลเวลาทำให้

ความรักนี้หนักอึ้ง อีกทั้งความไม่ยอมจำนนและความไม่พอใจมากมาย
แทรกแซงเข้ามาแทนที่

ผู้อ่างย่อมนองออก แต่คำพูดนั้นก็กลับทำให้เขาอึ้งงันจึงถาม “น้อยครั้ง
นักที่ท่านหญิงจากตำหนักอ่องจะมาเยือนวังหลวง องค์ชายสี่ก็ยิ่งแทบไม่ได้
ติดต่อกับผู้คนภายนอก กุ้ยเฟยฟังเรื่องนี้มาจากที่ไหนกัน”

เฮอะ ฟังมาจากไหน...

จางกุ้ยเฟยโบกมือไปทางนอกตำหนัก ครู่หนึ่งหลิวกวงซึ่งที่ร่ออยู่บน
ระเบียงทางเดินก็ค้อมตัวคลานเข้ามาในตำหนัก

ภายใต้ซุ้มเพดานแกะสลักมังกรทอง หลิวกวงซึ่งสะบัดชายเสื้อชั้นที่
แล้วรายงานเสียงดังกังวาน “...บ่าวพบนางกับอาจารย์จู่เข้าพำนักในโรงเตี๊ยม
เมื่อสามปีก่อน อาจารย์จู่บอกว่าเป็นชั้นที่ที่ออกมาจากวัง ทำบะหมี่เก่งมาก
เขามักตะโกนเรียกนางที่อยู่ในตลาดเรือด้านหลังว่า ‘เสี่ยวหลินจื่อ ไปอุ่น
สุราให้ลุงจู่ของเจ้าที่ หากชั้นที่อาวุโสใหญ่เยี่ยมถ้ามถึงเจ้า ข้าจะพูดเรื่องดีๆ
ให้เจ้าเอง ตาเด๋อนั้นจะได้ไม่ต้องคิดถึงเจ้า มารบกวนความสงบในฝันของ
ข้า’ นางก็มักแก้อื้อแทนเขา บอกว่าเรียกผิด ต้องเรียกหลินจื่อ และบอกว่า
ถ้าพ่อเด๋อารู้ว่าท่านตีแม่แล้วคงกล่าวคำบริภาษท่านแน่

“ฝ่าบาททรงถามว่าบ่าวรู้ได้อย่างไร นั่นเป็นเพราะสหายที่อาศัยอยู่
ในตรอกเดียวกันล้วนแต่ชอบพอนางกันทั้งนั้น มักจะแอบไปฟังความ
เคลื่อนไหวที่กำแพงเรือนของนาง บ่าวยืนยันว่าเป็นนางแน่นอน” ขณะกล่าว
ดวงตาคมก็ลอบกวาดมองไปรอบๆ นัยน์ตาเต็มไปด้วยความปรารถนาและ
ผลประโยชน์ที่จะได้รับจากความรุ่งโรจน์ของราชสกุล

จางกุ้ยเฟยแล้วว่า ในคืนที่หลงเฟิงสวรรคตเมื่อสิบสี่ปีก่อน หญิง
ชุนหวิ่จากแคว้นเกาลีได้คลอดลูกแฝด ทารกชายเสียชีวิต แต่ทารกหญิงมี
ชีวิตรอดและอาศัยสถานะชั้นที่อยู่ในวังหลวง ทารกหญิงนั้นคือเสี่ยวหลินจื่อ
ที่ถูกไฟคลอกตายเมื่อหลายปีก่อน หรือก็คือนางข้าหลวงน้อยลู่หลินที่อยู่
ข้างกายองค์ชายสี่ในปัจจุบัน

คำพูดสั้นๆ ไม่กี่ประโยค แต่ทำให้หัวใจของคู่อ้างสิ้นสะท้าน ในปีนั้นมีข่าวลือในวังหลวงเกี่ยวกับทายาทของฮ่องเต้หลงเฟิง เวลานั้นทั้งคู่อ้างและองค์ชายสิบสองต่างกระเที้ยนกระหือรีอในบัลลังก์ เพราะเหตุนี้เขาจึงไม่สนว่าทายาทนั้นจะเป็นชั้นที่ตัวจริงหรือชั้นที่ตัวปลอม หากปล่อยเอาไว้ก็อาจเป็นภัยแฝงต่อฐานอำนาจของตนและฉูโจวในอนาคต ด้วยเหตุนี้คู่อ้างจึงอนุญาตให้ชืชื่อจงเผาเสียวลินจื่อวัยสิบปีโดยไม่รู้ลึกเวทนาสาหัสแต่อย่างใด เพียงแต่ไม่คิดเลยว่าเด็กคนนั้นจะเป็นเด็กหญิง

คู่อ้างขุ่นขี้กับท่าทีบีบคั้นรุกไล่ของจางก๊วยเพยไม่น้อย จึงสั่งให้คนไปเรียกตัวชืชื่อจงและก๊วยเซ็งมา

วังหลวงในฤดูใบไม้ร่วง ขอบฟ้ากว้างสุดสายตา ลานระเบียบดำหนัก

เฉียนซิงเจียบสัจด์ บรรยากาศหนักอึ้งราวกับช่วงเวลาก่อนพายุจะพัดโหม ทำให้จิตใจผู้คนกระสับกระส่ายไม่สงบนิ่ง

ฝ่าเท้าของลู่อาลีสะงักไปเล็กน้อย ก่อนก้าวตามเสี้ยวลู่อาลีเข้าไปในโถงดำหนัก

เมื่อเห็นฮ่องเต้ในฉลองพระองค์เต็มยศประทับใต้ป้าย ‘จง เจิ้ง เหวิน เหวอ’ อันสลัวเลื่อนราง องค์ชายรองและซุนลวี่คุกเข่าอยู่บนพื้นกระเบื้องทองคำในสภาพสิ้นหวัง รวมไปถึงหลิวกวงซึ่งที่เคยพบกันในงานพิธีที่ยามนี้หมอบกายต่ำแนบกับพื้นโดยไม่เอ่ยวาจาใด

ในตอนนั้นเองนางถึงได้รับรู้ชะตากรรมที่ซุนลวี่ประสบเมื่อคืน ความตกใจและความละอายใจนั้นยากเกินจะบรรยาย ฉูโจวยืนอยู่ข้างกระถางกำยานเคลือบขานกกระเรียน ดูเหมือนจะรู้ว่านางเข้ามาใกล้ จึงสะบัดแขนเสื้อน้ำเงินเข้มและหันกลับมา ทั้งที่ก่อนออกจากตำหนักในตอนเช้ายังหวานชื่นดีอยู่ แต่ยามนี้ใบหน้าหล่อเหลาของเขากลับขมวดคิ้วแน่นอำพรางความเจ็บปวดและความรู้สึกผิดไว้ไม่มิด

ลู่อาลีก้มหน้าแล้วย่อตัวคุกเข่าลงด้านหลังซุนลวี่ “ป่าวถวายพระพร

ฝ่าบาท กุ้ยเฟยเหนียงเหนียง”

เสียงไฟระดังกังวานได้ซุ่มหลังคาคำหนัก หัวใจของคู่อ่างไห่วูบเล็กน้อย ก่อนโยนม้วนภาพเก่าเหลืองซิดไปตรงหน้านางแล้วถาม “ชั้นที่อาวูโล่ที่ดูแลเจ้า เลี้ยงเจ้าให้เป็นชั้นที่น้อยมาสิบปีหรือ”

ลวงเลยมานานจนภาพวาดในกระดาษม้วนนั้นเลื่อนรางเต็มที ทว่าก็ยังมองเห็นใบหน้ารูปไข่ที่คุ้นตา ใบหน้างดงามอ่อนหวานน่าเอ็นดู ริมกระดาษระบุคำอธิบายสามข้อซึ่งตรงกับสมุดทะเบียนของสำนักกิจการฝ่ายในที่ส่งมาจากแคว้นเกาลีเมื่อสิบแปดปีก่อน

ลู่อลี้ชำเลืองมองก่อนตอบเสียงกระจ่างใส “ใช่พะคะ”

คู่อ่างถามอีก “ในเมื่อซีซื่อจงกับหลี่หม่วมัวปล่อยเจ้าออกจากวังแล้ว เหตุใดจึงเปลี่ยนชื่อแล้วหวนกลับมาอีก”

ลู่อลี้ขบกรามแน่น ก่อนตอบด้วยท่าที่นอบน้อม “พระเมตตาแผ่ไพศาล ไม่อาจปิดบังสิ่งใดได้ทั้งกำเพงวังหลวงแห่งนี้จากสายพระเนตรของฝ่าบาทได้ นำเสียดายที่ทรงทอดพระเนตรเพียงด้านเดียว ปล่อยให้หญิงชั่วร้ายผู้หนึ่งปกปิดหลอกหลวงได้ถึงสี่ปี ปีนั้นของเขาร่านสี่แห่งตำหนักฉือหนิงและพ่อเฒ่าลู่อลี้ต้องจบชีวิตลงอย่างไม่เป็นธรรม บ่าวกลับมาเพื่อทวงความยุติธรรมจากฝ่าบาทแทนผู้ที่เสียชีวิตไปแล้ว”

ฮองเต้เทียนชินองค์ปัจจุบันไม่โปรดที่จะถูกผู้ใดตั้งข้อสงสัย วาจาจึงเสียงต่อการถูกบันศิริระยั้งนัก สายตาตระหนกและเป็นกังวลของคู่อ่างมองผ่านกลุ่มคนมา ลู่อลี้ไม่มองเขา เพียงก้มศีรษะต่ำพร้อมเอ่ยซัดถ้อยซัดคำ ร่างอรชรของดรุณีน้อยคุกเข่าอยู่บนพื้นกระเบื้องทองคำ ไม่มีผู้ใดช่วยเหลือ ราวกับอยู่เพียงลำพังในได้ห้ำ

ลู่อลี้เล่าความจริงเรื่องที่เงินชีวีใส่ร้ายลู่อลี้ให้ในการสังหารของเขาร่านสี่ ขนมหผลไม่อบแห้งที่ส่งไปให้ของเขาร่านสี่ในตอนนั้นมีกว่าสิบชิ้น แต่ลู่อลี้ทำทั้งหมดสิบสี่ชิ้น ครึ่งหนึ่งส่งให้คู่อ่าง ที่เหลือลู่อลี้ไต่หยกใส่สำรับไป นั่นหมายความว่าตั้งแต่ขึ้นที่แปดที่ฮองเต้ของเขาร่านสี่ก็กินจึงไม่ใช่ฝีมือของลู่อลี้

ในวังหลวงแห่งนี้ แม้แต่คู่อ้างเองก็ยิ่งรู้ว่าผู้ที่ปรุงอาหารรสชาติเหมือนกับ
ตำหนักกลาง นอกจากเสี้ยวหลินจือแล้ว ก็มีเพียงนางข้าหลวงใหญ่จิ้นชิว
ในเวลานั้น

ซีซื่อจงที่ยืนอยู่ข้างๆ ได้ยินแล้วก็ไม่พอใจขึ้นมา ในอดีตต้อง
รักษายาทงหนุ่มมักขัดแย้งกับสำนักสิ่งทอหลวงและสำนักบูรพา เพื่อที่จะ
จัดการฉูโจว เขาได้วางเสี้ยวหลินจือเป็นเบี้ยโดยไม่รู้ตัว แต่ตัวผู้เกี่ยวข้อ
เองกลับไม่รู้ ยิ่งเสี้ยวหลินจือจริงใจมากเท่าไร ก็ยิ่งทำให้องค์รัชทายาท
ก่อความวุ่นวายจากความสิ้นหวังมากขึ้นเท่านั้น

ใครจะคิดว่าจิ้นชิวกลับฉวยโอกาสนี้สั่งหารสองเฮาว่านสี่ด้วย ข้า
ทำได้อย่างสมบูรณ์แบบไร้ร่องรอย ทำให้เขาต้องยอมรับในความสามารถ
ของนาง สมกับที่เคยช่วยนางในเรื่องขององค์ชายแก้ว

ซีซื่อจงมองผ่านแสงเงาไปยังลู่อี่ จีบจ้องดวงตาดำลึบแน่วแน่คู่นั้น
ของนาง...เฮอะ เวลานั้นเขาประเมินความเฉลียวฉลาดของนังหนูผู้นี้ต่ำ
เกินไปเสียแล้ว

จางก๊วยเพยฟังแล้วก็อดยกยืมด้วยความพอใจไม่ได้ นึกไม่ถึงเลยว่า
แม้จะพลาดเป้าไป แต่กลับได้ผลที่ไม่คาดคิดมาแทน

นางอยากให้ลู่อี่รับรู้มากกว่านี้ เพื่อก่อความเคียดแค้นชิงชังในใจ
ยิ่งขึ้น จึงกล่าวเหน็บนาบ “ซิงกงเพ็งบอกว่าในคืนที่ฮ่องเต้หลงเพิงสวรรคต
จู่ๆ ก็มีหญิงซุนหวีคนหนึ่งมารายงานสองเฮาว่านสี่ว่าหญิงซุนหวีร่วมเรือน
บนถันตงถึงจื่อตลอดทารกชาย ไม่นึกว่าเมื่อสองเฮาว่านสี่ไปตรวจดูกลับ
พบว่าเป็นทารกชายที่ไม่หายใจแล้ว บัดนี้หม่อมฉันขอถามว่า หญิงซุนหวี
ผู้มารายงานนั้นชื่ออะไร เหตุใดจึงหายไปจากทะเลเมียนพิริลิ่งเวยชีวิตอย่าง
ไร้ร่องรอย”

ถาม...แต่ไม่ได้ต้องการคำตอบจากเขา พุดจบก็สั่งให้หลิวกวางซึ่งถอย
ไป แล้วสั่งให้คนตามตัวเส้นหมิวมั่วที่ซ่อนตัวอยู่ที่โถงจี้เต้อออกมา

แต่วันนั้นเส้นหมิวมั่วไม่ได้มา นางข้าหลวงหายไปพักใหญ่ สุดท้าย

ก็กลับมาเพียงลำพัง บอกเพียงว่าไม่พบเส้นหมิว

...กลับเป็นคังเพยเจียงจิ้นชีวิตที่ปรากฏตัวขึ้น

แม้ว่าฤดูใบไม้ร่วงอากาศเย็นลงแล้ว แต่ก็ยังไม่ถึงกับหนาว จิ้นชีวิตคลุมกายด้วยผ้าฝ้ายขอบขนสัตว์สีน้ำตาลบางสีเรียบ ก้าวย่างขึ้นบันไดตำหนักเฉียงซึ่งอย่างลำบาก นางพินได้สติดระหว่งทางกลับวังหลวง ตอนนั้นยังไม่ได้กินอะไร พิษในกายก็ยังไม่หมด ตลอดทั้งร่างอ่อนแอไร้กำลังราวกับจะล้มลงได้ทุกเมื่อ

นางข้าหลวงสองคนประคองนาง เมื่อเข้าตำหนักแล้วก็คุกเข่าลงด้านหลังกลุ่มคน

สิ่งที่เหนือไปจากความคาดหมายของทุกคนก็คือ จิ้นชีวิตยอมรับความผิดทั้งหมดที่นางเคยทำ

ภายในตำหนักอันเงียบสงัด นางกล่าวอย่างเศร้าสร้อย "...เป็นความผิดของหม่อมฉันแพะ ไม่ควรหลอกหลวงฝ่าบาท ไม่ควรฉวยโอกาสที่วังหลวงร่วนวายสวมรอยเป็นนางข้าหลวงที่มีชื่อเดียวกันเพื่อใช้ชีวิตอยู่ต่อไป หม่อมฉันเข้าวังตอนอายุสิบสี่ ตลอดระยะเวลาสี่ปีไม่เคยได้เห็นพระพักตร์ของอดีตฮ่องเต้เลยสักครั้ง มีชีวิตยากลำบากยิ่งกว่านางข้าหลวง

"ด้วยเมตตาของฝ่าบาท จึงได้มีโอกาสดูแลองค์ชายแก้วมาถึงแปดปี รับประทานมากกว่าสี่ปี หัวใจของหม่อมฉันมีเพียงฝ่าบาทและองค์ชายแก้วเท่านั้น ไม่เคยกล้าโลภมากหวังสูง ไม่ว่าทำอะไรก็ล้วนแต่ทำเพื่อแบ่งเบาความลำบากของฝ่าบาท แต่การตั้งครรภนั้นเกิดขึ้นโดยมิได้ตั้งใจ เป็นตะกอนแห่งความรักที่สวรรค์ประทานแก่หม่อมฉันกับฝ่าบาท

"หากฝ่าบาทไม่มีรับสั่ง หม่อมฉันยอมไม่กล้าและไม่มีสิทธิ์ที่จะทอดทิ้งทารกในครรภ์ ต้องขอบคุณสวรรค์ที่สุดท้ายเขาได้สละชีวิตเพื่อฝ่าบาท และองค์ชายแก้ว นี่เป็นโชคชะตาที่สวรรค์ลิขิตแล้ว หม่อมฉันขอบพระทัยแทนเขาแพะ แต่เรื่องที่หม่อมฉันปิดบังตัวตนและการตั้งครรภเป็นความผิดที่อภัยไม่ได้ หม่อมฉันไม่มีหน้าจะพบฝ่าบาทอีก ขอยอมรับการลงโทษ

ทั้งหมดเอง ผ่าบาททรงตัดสินลงโทษด้วยเถิดเพคะ”

นางเอ่ยเช่นนี้ก็เท่ากับยอมรับว่าการลอบปลิดชีพของเธอร่านสีใน
ปีนั้นก็เพื่อกำจัดอุปสรรคให้คู่อ้าง หลังจากนั้นตัวตนของนางจะปรากฏชัด
ต่อหน้าเขา ไม่ว่าจะป็นซีซ็องจหรือจางก๊วยเพย ไม่มีผู้ใดจะใช้เรื่องนี้มา
เล่นงานจุดอ่อนของนางได้อีก ส่วนจุดจบของนางจะเป็นตายร้ายดีเช่นไร
ก็ขึ้นอยู่กับโชคชะตาของนางแล้ว

พูดจบก็เช็ดปลายคางขึ้น สายตาหอดมองคู่อ้างบนบัลลังก์มังกร
ด้วยแวตารักใคร่อาลัย อาจเป็นเพราะเสียเลือดมากเกินไป ใบหน้าที่เคย
แต่งแต้มประทีนผิวอย่างงดงามเป็นนิ้จบัตนี้ดูขาวซีดน่าเวทนา นัยน์ตาคู่นั้น
แสดงความต่ำต้อยไร้ที่พึ่งออกมา

ในเวลานั้นองค์ชายเก้าฉูซึ่งไม่ได้อยู่ข้างกาย สีหน้าเฉยเมยของคู่อ้าง
ที่อยู่ใต้กำแพงเงาดูเลื่อนรางไม่ชัดเจน คิ้วขมวดแน่นยามมองจิ้นชิว อด
นึกถึงคำคินในสี่ปีก่อนไม่ได้ จิ้นชิวที่ยังเป็นนางข้าหลวงซุกซบอยู่ในอ้อมอก
ของเขาด้วยความรักกระคนทุกข์ระทม

ทว่าเมื่อดวงวิญญาณของสองเฮาซุนจากไปแล้ว จิ้นชิวที่อยู่ตรงหน้า
ก็เป็นเพียงจิ้นชิว สุดท้ายคู่อ้างจึงกล่าวอย่างเย็นชา “ให้เวลาเจ้าครึ่งวัน ไป
บอกลอร์ดชายเก้าเถิด มอบผ้าขาวและสุราพิษเข้าวันพรุ่ง เข้าพิธีสังเวย
ชีวิต เจ้ามีความผิดติดตัว มิกกล้าทรยศต่อเจตนาธมณธ์ขององค์หลงเฟิง”

น้ำเสียงของเขาราบเรียบไร้ความรู้สึก คนที่อยู่ ณ ที่นั้น แม้กระทั่ง
จางก๊วยเพยก็ยังรู้สึกประหลาดใจ

จิ้นชิวจ้องมองคู่อ้างอย่างอึ้งงัน เพียงครู่หนึ่งก็ขยับมุมปากแล้ว
คุกเข่าโขกศีรษะค้ำนบ “บ่าวขอพระทัยในพระเมตตาของฝ่าบาท”

เขาต้องการสังหารนาง นางก็เป็นเพียงบ่าวมาโดยตลอด...

**ไม่มีใครรู้ว่าเส้นหมันมัวอยู่ที่ใด นางอาจออกจากวังหลวงไปแล้วก็เป็น
ได้ ไม่มีใครสามารถพิสูจน์ได้ว่าลู่หลิมใช้ทายาทขององค์หลงเฟิง สถานะ**

พี่น้องร่วมวงศ์สกุลได้กลายเป็นความเข้าใจผิดไปแล้ว ด้วยเหตุนี้จึงไม่อนุญาตให้ทั้งสองอยู่ร่วมกันในตำหนักร้างทิศตะวันตกเฉียงเหนืออีกต่อไป

ลู่อุบลีย้ายออกจากตำหนักขุนสีในตอนบ่ายวันนั้น นางเพ็งรู้ว่าตนมีพี่ชายฝาแฝด และพี่ชายฝาแฝดที่เพ็งลืมตาดูโลกก็ถูกของเฮาว่านสีโยนทิ้งลงกับพื้น หึงงูชุนหวี่ซึ่งเป็นมารดาของนางถูกชี่ซื่อจงสั่งแขวนคอตายที่ชื่อเรือนหลังจากเพ็งคลอดพวกนางออกมา หลังกลับมาจากตำหนักเฉียนซิง นางก็ไม่ร่าเริงและไม่มีชีวิตชีวาเหมือนแต่ก่อน เจ้าตัวนิ่งเงียบ ทั้งยังสงวนท่าทีอย่างเห็นได้ชัด

เสี่ยวจินจ้อกับเสี่ยวชู่ยู่จัดเก็บข้าวของเรียบร้อยแล้วและยืนรออยู่ในลานตำหนัก ลู่อุบลีพับเสื้อผ้าอยู่ในห้องนอนของฉู่โจว ตั้งแต่ย้ายมาที่นี่ก็ไม่เคยอยู่คนเดียว ของใช้ส่วนตัวทั้งหมดวางอยู่ในตู้ของเขา หลังจากจัดตู้เสื้อผ้าเรียบร้อยแล้วก็ไปพลิกดูใต้หมอน

ฉู่โจวสวมชุดหยวนหลังผาวลายเมฆาพื้นสีน้ำเงินเข้ม นั่งแผ่นหลังตรงสง่าที่โต๊ะไม้เตี้ยมู่ด้านนอก ไบหน้าคมคายนิ่งขรึม มองลู่อุบลีที่เดินไปมาจัดเก็บข้าวของอย่างเป็นระเบียบด้วยหางตา ลมเย็นโชยผ่านช่องหน้าต่างพัดเส้นผมบางที่ขมับของนางให้พลิ้วไหว ช่างเป็นสตรีที่งดงามอ่อนหวานเหลือเกิน ความเจ็บปวดและความรู้สึกผิดมหาศาลที่ก่อตัวขึ้นทำให้เขาอยากจะใช้คมมีดแทงหัวใจตัวเองสักสองที

หลังจากเก็บของเสร็จสิ้น ลู่อุบลีก็ก้าวออกมาจากห้องฝั่งขวา ปากก็กำชับฉู่โจว “หม่อมฉันจะไปแล้ว องค์กรชายดูที่ว้ายยังมีของของหม่อมฉันตกหล่นอยู่หรือไม่”

เขาไม่ตอบ ฉู่โจวในเวลานี้คล้ายกลับไปเป็นเด็กหนุ่มที่เย็นชาและดีร้อยคนเก่า เอาแต่กัตรีมฝีปากนั่งนิ่งไม่พูดจา

หัวใจของลู่อุบลีบีบรัดแน่น จึงเอ่ยอีก “อากาศในคืนฤดูใบไม้ร่วงหนาวเย็นนัก หม่อมฉันเตรียมห่อชาไว้สองมัด เมื่อนางข้าหลวงคนใหม่มา บอกให้พวกนางชงให้องค์กรชายบ่อยๆ ตอนกลางคืนองค์กรชายอย่านอนคว่ำ จะกด

ทับปอด ไม่ดี ไม่รู้ว่าอาการไธจะกำเริบอีกเมื่อใด”

ขณะกล่าวก็ค้อมตัวเล็กน้อยแล้วก้าวออกไปบนอภรรณีประตู่

ที่บอกว่าเขานอนคว่ำตอนกลางคืนก็เพราะนางอยู่ข้างกายเขา ได้ผ้าห่มมีอีกวางหนึ่งเพิ่มขึ้นมา ความมั่งคั่งเยียมเสน่ห์ของดรุณีมาพร้อม กับกลิ่นหอมท่ามกลางราตรีอันมีตมิต ยามที่โอบกอดไว้ในอ้อมแขนก็ทำให้ รู้สึกว่าชีวิตมีคุณค่า มีคนให้รัก และมีคนรักตนเอง ฉูโจวจึงมักพาขา บนตัวลู่อุหลิว กัดริมฝีปากอ้อมแดงของนางแล้วหลับไหลไป

ยามนี้เป็นเวลาสายัณห์ แสงอาทิตย์ทอประกายสีส้มอมเหลือง เขามองเงาร่างอ่อนแอของลู่อุหลิวก้าวข้ามธรณีประตู่ เจ้าสุนัขนเหลือง อวินเยียนรีบวิ่งมาคาบชายกระโปรงของนางอย่างร้อใจ ไหล่ของนาง เล็กแคบและกลมกลิ้ง เอวบาง บั้นท้ายโค้งงออ่อนช้อย หากมีไข้เพราะเขา บีบคั้นให้นางใกล้ชิดกับตน นางก็คงไม่ตกอยู่ในสถานการณ์กลืนไม่เข้าคาย ไม่ออกเช่นนี้

ตอนที่ลู่อุหลิวกำลังจะก้าวลงบันได ฉูโจวจึงปลันเอ่ยถามขึ้น “เสี่ยวหลินจื่อ เจ้าเกลียดข้าหรือไม่”

เขาเรียกนางว่า ‘เสี่ยวหลินจื่อ’ ความรู้สึกมากมายปลันเอ่อทันขึ้นมา

ลู่อุหลิวชะงักฝีเท้าเล็กน้อย ไม่ได้หันกลับ ร่างด้านข้างอยู่ท่ามกลางแสง อาทิตย์ยามเย็น รวากับมองเห็นรอยยิ้มในดวงตา นางกล่าว “เกลียดอะไร กัน คนเราใช้ชีวิตอยู่ในโลกนี้ ใครเล่าจะคาดเดาสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้นได้ กลับ ดีเสียอีก เรื่องที่ผ่านเลยก็เป็นอดีตไปแล้ว...หลินจื่อไม่เสียใจเพคะ” กล่าวจบ ก็รีบก้าวลงบันไดไปอย่างรวดเร็ว

ฉูโจวรู้ว่านางยังรักเขาอยู่ มุมปากกระตุกเล็กน้อยราวกับพยายาม ชกกลั่นความเจ็บปวดอย่างที่สุดเอาไว้ นิ้วมือเรียวแข็งแรงค่อยๆ กำแน่น ขึ้น